

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
'Εν Ἑλλάδι Δρ. 18
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κήπου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀρχαὶ ὠδίων.
Οἱ Σκουροκόλλοι, ὑπὸ Ι. Δ. Κοιδυλάου.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΠΟΗΣΙΣ: Νάσσου γυναικά μου, ὑπὸ Ι. Πολέμη.
Ἀπὸ θύρου εἰς Μίθαναν, ὑπὸ Κ. Α. Σιδερίου.
ΕΣΘΕΡΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΙΣ: Ὁ Ὀμογάλακτος ἀ-
δελφός της! ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Δαμβέργη.
Ἡ δεκαετηρίς τῆς ἐν Γρεῖσβάλδῃ φιλολόγι-
κῆς ἐταιρείας, ὑπὸ Ν. Πετρή.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ: Ἡ διαρκὴς νεύσεως τῶν
Κυριῶν, ὑπὸ Dandy.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ: Ἀρμονία καὶ Μελωδία Ι. Φου-
στάνου, ὑπὸ Θ. Πολυκράτους.
ΕΝ Τῷ ΔΕΛΤΙῳ. — Ἡμερολόγιον. Ἐορταὶ τῆς
Ἑβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρως
Γράμματα. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΙΑ: Τὰ Δύσκολα Χρό-
νια τοῦ Δάενε.

ΑΡΧΑΙ ΩΔΙΩΝ

Δύο ἔγκριτα τῆς πρωτεύουσος φύλλα ἠ-
φάντο κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ζητήματος,
εἰς τὴν μελέτην τοῦ ὁποίου εἰς ὀλοκλήρου
ἀπριεωρήμεν ἡμεῖς. Τὸ ἐν ἔρρηξ φωνῆν
πόνος τῆς αὐξάνου καθ' ἑκάστην δια-
φορὰ τῆς πρυφερότερης τῶν ἠλικιῶν, καὶ
ἀναφέρον πράγματα, ἅτινα εἴθε νὰ ἠδύ-
νατο νὰ διαφύσῃ τὴν ἐπαυρίον, ἐπεκλε-
σθῆ τῆς ἀρχῆς τοῦλάχιστον τὴν παρέμβα-
σιν πρὸς σωτηρίαν τῶν παιδιῶν, ὧν ἀ-
στοργὸς πατρικὴ ἀμεριμνησία προπαρα-
σκευάζει τὴν καταστροφὴν.

Τὸ ἄλλο ἔρρηξ φωνῆν χαρὰς ἐπὶ τῇ ἐξ-
εγέρσει τῆς κοινωνίας Σύρου κατὰ τῶν ἀ-
κολάστων κωμειδίων — ἐξεγέρσει, ἢν εἴθε
ἐπίσης νὰ ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ — καὶ, ὑπο-
λογίζον τὴν ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν
πρόδοσιμον τῆς ἡλικίας, παρότρυνε τὴν
πρωτεύουσαν εἰς μίμησιν τῆς σφύρονος
Ἑρμούπολεως.

Ἀμφότεραι αἱ φωναὶ αὗται εὐαρέστως
ἀντήγησαν εἰς πᾶν οὖς, διὰ καὶ ὁ μᾶλλον
πέπωρωμένος τῶν ἀνθρώπων, βαρέως φέρων
τὴν ἑαυτοῦ καταπτώσιν, μετὰ χαρὰς θὰ
ἐπέπυθε πρὸς τὴν σωτήριαν σανίδα, ἐν ἧς
θὰ κατεσφαλίζοντο ἕως τῆς συνειδησεώς του
αἱ τύφεις καὶ οἱ πόνοι.

Καὶ τὴν σανίδα ταύτην μόνον ὁ Τύπος
δύναται νὰ παράσῃ, ἐν χώρᾳ, ἐν ἧς πᾶσαι
ἄλλη ἀρχὴ περὶ ἄλλα τυρβαίνει.

Ἀλλὰ διὰ τὸ ὅτι Τύπος τόσο βραδέως ἀ-
ἀναμνήσθη τῶν ὑψηλοτέρων του καθηκόν-
των; Διὰ τὸ ἐν φύλλον ν' ἀναμνήσθη τὴν
ἐπικίνδυνον τροπὴν, ἣν ἀπὸ τινος ἐλαβε τὸ
κοινωνικὸν νόσημα, τὸ μαστίζον τὴν ὠραι-
οτέραν τῶν ἠλικιῶν, ἵνα ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῆς
πληγῆς τὸ ἑαυτοῦ καυτήριον; Διὰ τὸν
ἄλλο φύλλον ν' ἀναμνήσθη τὴν ἐξ Ἀθηνῶν
ἀναχώρησιν τοῦ κωμειδιστοῦ, ἵνα μακρόθεν
ἐξάκοι τῆς θεραπευτικῆς αὐτοῦ συντα-

γᾶς; Διὰ τὸ μύρια αἰτία, ἅτινα ἐπήνε-
γον τὴν κατάπτωσιν τῆς νεότητος, νὰ μέ-
γασιν ἐπὶ τόσον καιρὸν ἀνεξέλεγκτα, ἐν δὲ
τῶντων νὰ ἐξελεγχθῆται κατόπιν ἐορτῆς, νὰ
δικάζηται ἐρήμην, καθ' ἣν ὥραν οὐδὲν ἄλλο
ἀπομένει ἐκ τούτου, οἶμοι!, ἐκτὸς τῶν γρη-
τευτικῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν ὑποκαρδίων
τοῦ σύμπαντος τύπου ἀποχαριτισμῶν;
Διὰ τὸ, ὅτε δεκαπενταετὴς μετράς ἐχειροκρό-
ται ἐνθουσιῶν τὸν Βοκάκχιον καὶ κόρη, νε-
τέρα ἐτι, μετέφραζεν εἰς τὴν παρακλιθι-
μένην ἀπαιδέυτον μητέρα, τὰς λεπτότητας
τοῦ γαλλικοῦ ὕφους, διὰ τὸ τότε ὁ τύπος
εἶσιγα... ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅτι ἐχειροκρόται
καὶ αὐτός;

Διὰ τὸ, ὅτι ὁ τύπος ἡμῶν εἶνε τύπος
ἐξετάζων τὴν πολιτικὴν μόνον, διότι κυ-
ριον εἶχε σκοπὸν καὶ βᾶσιν τὰ πολιτικὰ καὶ
οὐδὲν ἐκτὸς τούτων, διότι, ἀποβλέπων εἰς
τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἀφί-
νει τὴν ρίζαν ἔρμαιον παντοειδῶν σκωλή-
κων, καὶ ἐνῶ τῷ φέρει τὴν ὑψίστην βαρυ-
θυμίαν ἢ ὠχρία καὶ ἐνός ἐτι φύλλον, οὐδ'
ἐξετάζει ἂν τὸ ἔδαφος ὅλον μετεβλήθῃ εἰς
τέλαμα...

Εὐχόμεθα νὰ μὴ εἶνε ἀκόμη ἀργά. Εὐ-
χόμεθα ὁ καθυστερημένος τύπος νὰ πεισθῇ,
ὅτι ἡ ἐξέτασις παρῶντων ζητημάτων δὲν
εἶνε ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ του. Εὐχόμεθα τέ-
λος τὰ ζητήματα, ἅτινα ἀνεκίνησαν αἱ δύο
συνάδελφοι, νὰ τὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀναλυτι-
κώτερον ἐτι, καὶ νὰ μὴ τὰ ἀφήσῃν ὀρ-
φανὰ.

Ἄλλως, θὰ πεισθῶμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ
τῶν ἄλλων, ὅτι αἱ φωναὶ οὐδὲν ἄλλο ση-
μαίνουσιν ἢ ἀρχὴν ὠδίων, ἃς θεωροῦσιν
ἀθεραπεύτους, καὶ τότε ἀλλοιόμενον εἰς ὀ-
λοὺς καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἀπεβλέπον-
τας εἰς τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους!

ΟΙ ΕΚΚΟΥΚΟΥΛΩΤΟΙ

Ἡ ἄλωσις τοῦ Χανδακος, γεννημένη τὸν
Σεπτέμβριον τοῦ 1869 μετὰ καθυστέρησιν
εἴκοσι καὶ τεσσαρῶν περὶποικέτων, συνεπλή-
ρωσε τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατακτησιν τῆς
Κρήτης. Ἀναφέρεται ὅτι αἱ Ἑλληνικαὶ τῆς
νήσου, ὅπως ἀπαλλαγῆσι τοῦ ἐπαχθεστέ-
του ζυγοῦ τῆς Ἑνετίας, ἐπέλεσαν αὐτοὺς.
Ἡ ἱστορικὴ αὕτη εἰδήσις δὲν ἐστὶν ἐκ-
τὸς πάσης ἀμυροβήσεως, καὶ ἴσως εἶνε συ-
κοφαντία ἢ ἀπακλῆμα τῆς δασπιστίας, μετ'
ἧς οἱ Ἑνετοὶ ἀπέκλιπον πάντοτε πρὸς τοὺς
ἀτιμώτους νουαῖτας, ἀλλὰ, καὶ ἐάν εἶνε
ἀληθὴς, αἱ Κρήτις δὲν ἐβραδύσαν βεβαίως
νὰ μεταμεληθῶσι πικρῶς. Ἦν τὸ ὄφελος;
Διέφυγον τοὺς ὄνυχας τῆς πανουργοῦ ἰαί-
νης τοῦ Ἀδρίου, ἵνα ἐπίπαιον εἰς τοὺς
ὀδόντας τῆς αἰμοχαροῦς τίγρεως τῆς Ἀσίας.
Ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάρυβδι. Αἱ

πρὸς αὐτοὺς ὑποσχέσεις τοῦ κατακτητοῦ
περὶ ἀσφαλείας ζωῆς, τιμῆς καὶ περιου-
σίας καὶ περὶ ἐλευθέρως ἐλασκήσεως τοῦ
θρησκευματός των, ἐὰν ἐτήρουν οὐδετερό-
τητα κατὰ τὸν πόλεμον, ἐλησμονήθησαν
μετ' οὐ πολὺ. Ἡ φήμη τῆς κατακτήσεως
προσείλκυσε εἰς τὴν νήσον πλήθος γιανι-
τάρων καὶ σπαχίδων, συντετριμμένων ὑπὸ
τοῦ πολέμου τοῦ Δουνάβεως καὶ σκόπον ἐ-
χόντων νὰ πλουτήσωσι δι' οἴου δήποτε τρό-
που. Ἐπειδὴ δὲ τὰ τιμάρια, εἰς ἃ διηρέ-
θησαν αἱ γαῖαι, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὸ ἐνε-
τικὸν δημοσίον, τὸν λατινικὸν κληρον καὶ
τοὺς εὐγενεῖς, εἶχον ἤδη διανεμηθῆ εἰς
τοὺς διακριθέντας κατὰ τὴν πολιορκίαν, οἱ
πειναλέοι οὗτοι λύκοι, μετὰ τῶν ἐκ τῆς πο-
λιορκίας περισσθέντων γιανιτάρων, ἤρχι-
σαν νὰ σφετερίζωνται βίβ τὰ κτήματα τῶν
ραγιαδῶν, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς εἰς ἐπιμε-
τρον νὰ τὰ καλλιργῶσιν ἐπὶ ἐπαχθεστάτοις
ὄροις ἢ καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμοιβῆς.
Ἐπειδὴ δὲ οἱ πασάδες οὐτε τὴν δύναμιν,
οὐτε τὴν θέλησιν εἶχον νὰ θέσωσι φραγμὸν
εἰς τὰς ἀδικίας ταύτας, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὶ
οὗτοι εἶδον τὸ παράδειγμα τῆς κατὰ τῶν
χριστιανῶν ἀθαιρεσίας, τὰ θράσος τῶν
βαρβάρων δὲν ἐβραδύθη νὰ κορυφωθῆ. Ἀθ-
μιουργήσαν ἐν τῇ πολυπαθεῖ νήσῳ κατὰ-
στασιν φρικωδῆ, ἧς ὅμοιαν οὐδ' οἱ βαρβα-
ρωτεροὶ τῶν αἰῶνων ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν.
Οἱ ἀποκτηνηθέντες γιανιτάροι δὲν ἤρχοντο
πλέον εἰς τὸν σφετερισμὸν γαιῶν καὶ τὴν
ἐπιβολὴν σκληροτάτων ἀγγαρειῶν εἰς τοὺς
ραγιαδες, ἀλλ' ἤρπαζον καὶ τὰς θυγατέρας,
τὰς ἀδελφὰς καὶ τὰς σιζύγους τούτων, καὶ
ἐπὶ τέλους ἐφόρευον αὐτοὺς, ὅπως κορέσωσι
τὸν φαντισμὸν καὶ τὰ αἰμοχαρῆ των ἐν-
στικα. Ἐκ τῶν κατὰ τῆς τιμῆς δὲ ὕβρεων
προέβησαν εἰς τὰς κατὰ τῆς θρησκείας τῶν
ὀποδούλων ἐξυβρίσεις, αἵτινες, μετὰ τῶν ἄλ-
λων δεινῶν, κατέστησαν μαρτύριον διηνεκῆς
τὴν ζωὴν τοῦ ραγια.

Τὰ δεινὰ ταῦτα ἤγαγον εἰς ἀπόγνωσιν
τοὺς δυστυχεῖς Ἕλληνας, καὶ ἐν τῇ παρα-
ζάλῃ ἐκείνῃ τοῦ ἀπελπισμοῦ ἕνα μόνον διέ-
κριαν λιμένα σωτηρίας. Καὶ ἤρξαντο ἀπο-
σκιρτῶντες ἐκ τοῦ πατρίου θρησκευματός
καὶ ἀσπαζόμενοι τὴν θρησκείαν τῶν κατα-
κτητῶν, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀλίγοι, βραδύτερον
δὲ κατὰ κώμας ὅλας, ὡς ἐγένετο καὶ κατὰ
τὸν Θ' αἰῶνα ἐπὶ τῆς κατακτήσεως τῶν
Σαρακηνῶν. Ἐκ τῶν τοιούτων δ' ἐξωμώσιον
ἀπετελέσθη ὁ πικνὸς τουρκικὸς πληθυσμὸς
τῶν ἐπαρχιῶν Σελίνου, Ἀρκαρίου καὶ Μο-
νοφατισίου, ὅπου, καθ' ἃ ἐκ παραδόσεως

1. Τὸ σανατάκιον τοῦ Ἡρακλείου περιλάμ-
βανε 1408 τοιαῦτα τιμάρια ἰσόβια, ἐν οἷς 8 πρῶ-
της τάξεως (ζαμέτ), τῶν Χανίων 800 δευτέρας
καὶ 5 πρώτης τάξεως, καὶ τῆς Ρεθύμνης 4 ζα-
μέτια καὶ 350 μικρότερα τιμάρια.

γνωρίζωμεν, χωρίων τινῶν οἱ κάτοικοι μετέβησαν ἀφ' ὧν μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ ἠπάσαντο τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ.

Ὅπως δὲ συνήθως συμβαίνει, οἱ ἀρνησθησάμενοι οὗτοι, οἵτινες, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν γνησίων Τούρκων, ἐκαλοῦντο Μπουρμάδες, ἀνεδείχθησαν καὶ αὐτῶν τῶν γνησίων Τούρκων φανατικώτεροι καὶ σκληρότατοι διὰ τὴν τῶν ὁμομιόνων καὶ χθές ἐτι ὁμοθρησκῶν αὐτοῖς. Οὐχ ἦσαν ὅμως οὐδέποτε κατώρθωσαν ν' ἀποβάλωσιν ἐντελῶς τὸν ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν αὐτῶν χαρακτήρα, ὃν βαθυμῶδῶς μετέδωκαν καὶ εἰς τοὺς γνησίους Τούρκους, οἵτινες ἦσαν πολλῶ αὐτῶν ὀλιγαριθμώτεροι. Διετήρησαν τὴν γλῶσσαν, τὰ ἦθη, τὰς προλήψεις, τὴν ἐλευθεριότητα τῶν τρόπων καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς θρησκείας ἕχνη τινά. Τὰ μόνον ἄπερ ἔλαβον ἐκ τῆς νέας θρησκείας, ἦσαν τὸ κύριον ὄνομα, τὸ θράσος καὶ ἡ θρηωδία· κατὰ δὲ τὰ ἄλλα ἔμειναν ἐντελῶς Ἕλληνας, γνωρίζοντες πολλὰ ἐκ τῶν Χριστιανικῶν παραδόσεων καὶ οὐδὲν ἐκ τοῦ Κορανίου, ἐκτὸς τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως, πίνοντες οἶνον ἀναφανδὸν καὶ τρώγοντες ἐστὶν δτε χοίρειον κρέας ἐν κρυπτῷ. Ἐγένοντο ἐν ἄλλαις λέξεσι Τούρκοι, ἐξ ἐκείνων εἰς οὗ ἀναφέρεται τὸ χαρακτηριστικώτατον ἐκεῖνο: «Τούρκος εἶσαι, Μουσταφά; — Τούρκος, μὰ τὴν Παναγιά.» Συνεπέλαξ δὲ τούτου οἱ Κρήτες Τούρκοι ἔχαιρον κακὴν φήμην παρὰ τοῖς μουσουλμάνοις τῆς ἄλλης Τουρκίας καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ζηλωταὶ Μουσουλμάνοι δὲν τοὺς ἔχουσι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

Καίτοι ὅμως ὑπῆρχε τόση συγγένεια καὶ τοσαύτη ὁμοιότης μετὰ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Χριστιανῶν τῆς Κρήτης, οὐδαμῶς τοῦ Τουρκικοῦ κράτους οἱ μουσουλμάνοι ὑπῆρξαν τόσον σκληροὶ, τόσον ἀνόσιοι, τόσον ἀπάνθρωποι πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Πάντες οἱ ἄρρηνες Τούρκοι τῆς νήσου ἀνήκον εἰς τὰ τέσσαρα γιαντισαρικά συντάγματα, ἅτινα ἀπετέλουν τὴν φρουρὰν τοῦ τόπου, τῆ βοηθεία δὲ τοῦ ἀξιωματοῦ τούτου δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐξοικειώσιν εἰς φρικὰ ἀναρχίαν, ποδοπατήσαντες πᾶν ἱερὸν καὶ πάντα χαλινὸν ἀποπτόσαντες.

Τὴν ἀναρχίαν δὲ ταύτην, ἣτις ἐκόρυφθη κυρίως μετὰ τὴν ἀτυχῆ ἐπανάστασιν τοῦ Δασκαλογιάννη (1770), οἱ Κρήτες ὠνόμασαν Ἐκουκουλωσίην καὶ τοὺς ἐξωλεστάτους ἐκείνους καὶ ἀφηνιῶντας γιαντισαρούς ἐκάλεσαν Ἐκουκουλωτοὺς, δηλαδή ἔσοκώφωτους, τοῦθ' ὅπερ εἶνε μεταφορά, σημαίνουσα τοὺς μηδὲν σεβόμενους καὶ πρὸ οὐδενὸς ἀσχοῦς ἢ ἀδικίας ὑποχωροῦντας.

Κατ' ἀρχὰς οἱ Χριστιανοὶ τῆς νήσου φαίνεσθαι ὅτι ἀντέταξαν ἀντίδρασιν τινὰ εἰς τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀγρίαν αὐθαρεσίαν τῶν τεράτων τούτων· καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι

1 Πολλοὶ αὐτῶν προσφέρουσιν ἀναλήματα εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ ἀσθενοῦντες προστρέχουσιν εἰς αὐτὰς καὶ εἰς τοὺς Χριστιανούς ἱερεῖς. Ἐν Χανίοις δὲ, εἰς τὸ ἑσπέρμιον τῆς Σπλιτίας, ἄλλοτε νανὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀνάπτουσιν ἰδιαιτέρως κενθὴν διὰ τὸν ἄγον τούτου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μινάρης ἔχει κρημνισθῆ πολλὰκις, τούτο ἀποδίδεται ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἁγίου.
3 Εἰς ὃ θεὸς καὶ Μωάμεθ ὁ προφήτης αὐτοῦ.

τινὲς αὐτῶν, καταφυγόντες εἰς τὰ προῦρια τῆς Γραμβούσης, Σουδας καὶ Σπιναλόγγας, ἅτινα καὶ μετὰ τὴν ἀλωσὴν ἔμειναν ἐπὶ τινὰ ἐτῆ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν, ἐξώρμωσαν ἐκείθεν καὶ παντοειρόπως ἐβλάπτον τοὺς ἐν ταῖς πλησίον ἐπαρχίαις Τούρκους. Ἄλλ' οἱ πλείστοι τῶν ἀνταρτῶν τούτων, συλληφθέντες, εὔρον μαρτυρικὸν τέλος ἐπὶ τῆς ἀρπάγης (ταγγελοῦ), φρικώδους θανατικοῦ ὄργανου. Μετὰ ταῦτα δὲ, οὐδαμῶς βλέποντες πλέον ἐλπίδα σωτηρίας οἱ δυστυχεῖς ραγιάδες, ὑπέκυψαν εἰς τὴν μοῖραν αὐτῶν, ἀνευ ἀντιστάσεως. Καὶ ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν ἀπεριγράπτων δεινῶν, ἄπερ ἐπέσαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, ἐξενεuriόθησαν καὶ ἐξουθενώθησαν εἰς βαθμὸν ἀπεπιστικόν. Συγχρόνως τις περιγηγῆτης, ὅστις ἐξάντλη ὅλα τὰ θαυμαστικὰ τῆς γλώσσης του περιγράφων τὸ ἀνδρικὸν κάλλος τῶν Τούρκων, διὰ τοὺς Χριστιανούς δὲν εὐρίσκει παρὰ λέξεις τινὰς οἴκτου. Καὶ τί ἡδύνατο νὰ πράξωσιν οἱ δυστυχεῖς; Νὰ ἀντιτάξωσιν τὴν βίαν κατὰ τῆς βίας; Ἄλλ' ἦσαν ἄοπλοι. Ἐπειτα ἐγνώριζον ὅτι διὰ τὸν ὄνον ἐνὸς Τούρκου δὲν ἔστι ἡτὸ ἰκανὸν ἀντιστάθμισμα ἢ ἐξόντωσις ὀλοκλήρου Χριστιανικῆς κώμης. Καὶ ὅμως, καὶ ἐν μέσῳ τῆς ὑπάτης ἐκείνης ἀποθαρρύνσεως, ἐν μέσῳ τῆς φρικώδους γενέτης ἐκείνης, ἢν διέτρεχον μετὰ λύσσης δαιμόνων οἱ ἔκουκουλωτοὶ, ἀποστάζοντες αἱμᾶ Χριστιανικὴν, δὲν ἐλειψάν αὶ γενναίως, αἰ ἀκατάβλητοι ψυχαὶ μετὰ τῶν Κρητῶν. Ἐπὶ τινὰ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Δασκαλογιάννη ἀεφάνη ἐν Μεσσαρῷ ὁ ἀρματωλὸς Λόγιος, ὅστις μετ' εὐαριθμῶν φιλελευθέρων καὶ ἀτρομητῶν νεῶν ἐνέσπειρεν ἐπὶ ἰκανὸν χρόνον τὸν τρόπον εἰς τοὺς Τούρκους ἀπὸ Ἡρακλείου μέχρι Ρεθύμνης. Μετ' αὐτῶν δ' ἀνεφάνησαν ὁ Βέργας, ὁ Κόρακας καὶ ἄλλοι, μεγάλως ἀνακουφισάντες τοὺς πύσχοντας ὁμοθρησκῶς αὐτῶν.

Ἐπὶ τῆς δὲ καὶ μὴ γυνία τῆς νήσου, εἰς ἣν δὲν ἐξέτεινε τοὺς δυνατὰς τῆς πᾶρδαλις τοῦ γιαντισαρισμοῦ ὑπῆρχον τὰ Σφακία, ἢ ὑπερῆρνος τῆς Κρήτης ἀκρόπολις, εἰς ἣν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσε νὰ κυματίζῃ ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας. Οἱ Σφακίανοι, βοηθήσαντες τοὺς Ἐνετούς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου διὰ τριῶν σιφῶν, ὀδηγουμένων ὑπὸ τῶν ἀνδρείων ἀρχηγῶν Βαλαμάου, Ζύμπη καὶ Καλάμου, ἠνάγκασαν τοὺς Τούρκους νὰ ἐξαγοράσωσιν τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου ἀποχὴν των διὰ προνομίαν ἀνεξαρτησίας. Ἐτέθησαν δὲ τὰ Σφακία ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς σουλτάνας Γκουλμπαχάρ, εὐνοουμένης Μωάμεθ τοῦ Δ', ἣτις ἦτο Κρήσσα μεγάλῃς ἀγαριότητος, αἰχμαλωτισθεῖσα ἐν Ρεθύμνῃ κατὰ τὴν ἀλωσιν τῆς πόλεως ταύτης. Εἰς Σφακία λοιπὸν εὐρίσκον ἄσυλον οἱ τε εἰρημέοι ἀρματωλοὶ καὶ πᾶς ἄλλος Χριστιανός, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Ἄλλὰ δὲ ἐπιέζοντο ὑπὸ τῶν Ἐκουκουλωτῶν μόνον οἱ Χριστιανοὶ ἠνάγχουοντο καὶ οἱ φιλήσυχου Τούρκοι, διότι τὰ θηρία, ἀποθρασυνθέντα ἐκ τῆς ἀτιμωρησίας καὶ μεθυ-

1 Ἰδὲ Tournafort, Voyage.

σόμενα ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους ἐρόνεον ὡς σκύλους, δὲν ἔκαμον ἔστιν ὅτε μεγάλην διάκρισιν μετὰ τῶν μωαμεθανῶν καὶ Χριστιανῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἡ Πύλη ἐβλεπε μετ' ἀνησυχίας, ὅτι αἱ ἐκ τῆς νήσου πρόσδοι αὐτῆς ἠλαττοῦντο σπουδαίως ἐκ τῶν ἀρπαγῶν τῶν γιαντισαρῶν καὶ τῆς νεκρώσεως τῆς γεωργίας συνεπέλαξ τῶν δεινοπαθημάτων, ἄπερ ὑφίσταντο οἱ ραγιάδες, τὸ μόνον παραγωγικὸν στοιχεῖον τοῦ τόπου. Καὶ ἐξ ἄλλης δ' ἐπόψεως ἦκιστα ἐβόρουν ἐπὶ τῆς νήσου ἡ ἐξουσία καὶ τὸ γόητρον τοῦ Σουλτάνου. Οἱ γιαντισαροὶ, ἐπαναστατοῦντες συχνά, κατέστησαν προδληματικὴν τὴν δύναμιν τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ. Εἰς τέσσαρας ἀριθμοῦνται οἱ πασάδες, αὗς ἐξεδίωξαν ἐκ τῆς νήσου δι' ἐπαναστάσεων. Οὕτω δὲ πᾶσα δύναμις καὶ ἐξουσία περιήλθεν εἰς χεῖρας τῶν ὑποκινούντων τὰς παραχὰς βήδων, οἱ δὲ πασάδες ἠναγκάζοντο ἢ νὰ ἐκτελῶσι τυφλῶς τὰς θελήσεις των, ἢ νὰ παραιτῶνται.

Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἀποσταλῇ εἰς Κρήτην τῆ 1813 μετὸν τίτλον γενικοῦ διοικητοῦ ὁ Χατζὴ Ὄσμάν πασάς, ἀνὴρ χαρακτήρος ἐνεργητικώτατος καὶ ἀκλόνητος μέχρι σκληρότητος. Ὁ Ὄσμάν διέγνω ταχέως ποῦ ἔκειτο τὸ κακὸν καὶ aux grands maux les grands remèdes. Ἀποθιβάσθεις εἰς Χανία, ὅπου οἱ Τούρκοι ἦσαν ἀσθενέστεροι καὶ εὐαριθμώτεροι, διένειμε μετ' ἐμυστικώτατον τρόπον ὅπλα εἰς τοὺς ραγιάδες καὶ διέταξεν αὐτοὺς νὰ ὦσιν ἐτοιμοὶ. Ἐπειτα ἐκλήσεν εἰς Χανία τοὺς ἐπιφοβωτέρους τῶν ἀγάδων, ἐπὶ προφάσει νὰ τοῖς ἀναγνώσῃ φερμάνιον τοῦ Σουλτάνου. Οἱ ἀγάδες, οὐδὲν ὑποπτεύσαντες, συνήχθησαν εἰς Χανία· πρῶτον δὲ τινὰ, ἐν ᾧ ἦσαν πάντες ἐν τῷ περαγίῳ, οἱ ὑπῆρταν οὗτο πασῶ καὶ τινες Ἀλβανοὶ στρατιῶται, οὗς ἦγε μετ' ἐαυτοῦ, ὀρησάντες αἰφνης τοὺς συνέλαβον καὶ τοὺς ἐδέσμευσαν. Οἱ Χριστιανοὶ ἐνεφανίσθησαν ἐνόπλιοι πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως· καὶ ἀπέκλεισαν αὐτὰς ἐν ἐνόματι τοῦ πασᾶ καὶ τοῦ Σουλτάνου. Πρὸς τὴν ἐσπέραν δ' ἐστάλησαν περὶ τοὺς αἰκόσιον ἐκ τῶν συλληφθέντων εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ προτειγμάτος τοῦ λιμένος πύργου καὶ ἀπηγχονίσθησαν. Εἰς ἐκάστην δ' ἐκτελεσθῆν ἐροίπτετο καὶ εἰς πυροβολισμὸς διὰ τηλεβόλου. Κατὰ διαταγὴν δὲ τοῦ πασᾶ τὰς ἐκτελέσεις ταύτας εἶδε καὶ συνοδεύσας μεγάλα ἐκδηλώσεις χαρᾶς ἐκ μέρους καὶ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν Τούρκων, ἐπὶ ἀπειλῇ νὰ συλλαμβάνηται ὡς ἀποστάτης πᾶς ὅστις ἤθελε φανθ' θλιβόμενος ἐπὶ τῇ θανάτῳ τῶν ἐχθρῶν ἐκείνων τοῦ Σουλτάνου. Ἄς φαντασθῇ ἕκαστος μετ' ὀπίσθης μυχίας ἀγαπητικῆσεως ἠναγκάζοντο νὰ συμμορφῶνται πρὸς τοιαύτας διαταγὰς οἱ ἀλαζόνες Τούρκοι καὶ ὅποια τραύματα ὑφίσταντο αἱ μαῦραι ψυχαὶ των, ὅταν ἐβλάπτον τοὺς ταπεινοὺς καὶ φοροδέεις ραγιάδες περιφερομένους ἐνόπλιον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν καὶ συλλαμβάνοντας τοὺς ἔκουκουλωτους, τοὺς ὁποίους μέχρι χθὲς ἔτρεμον! Καὶ ὅμως, τόσον ἐπιβλήθη εἰς αὐτοὺς ὁ αὐστηρὸς Ὄσμάν, τόσον τρέμον τοῖς ἐνέπνευσεν, ὥστε ἤρκοῦντο μὲ-

νον νὰ τὸν ὑβρίζωσι ταπεινοφῶνως, ἀποκαλοῦντες αὐτὸν Παπᾶ Γιάννην.

Αὐθημερὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συνέλαβον καὶ οἱ πασάδες Ρεθύμνης καὶ Ἡρακλείου τοὺς θρασιώτερος τῶν ἐν τοῖς διαμερίσμασιν αὐτῶν ἀγάδων καὶ τοὺς ἀπηγχόνισαν. Αἱ συλλήψεις δ' αὐταὶ καὶ ἐκτελέσεις διήρκεσαν ἐπὶ ἰκανὰς ἡμέρας καὶ ἡ τάξις ἀποκατέστη ἐν τῇ νήσῳ. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Σουλτάνος, ἐνδοῦς εἰς τὰς ραδιουργίας τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει φίλων τῶν ἀγάδων τῆς Κρήτης, ἀνεκάλεσε τὸν εὐσυνειδητὸν πασᾶν, μετ' οὐ πολὺ δὲ διέταξε καὶ τὸν ἀπαγχονισμὸν του. Καὶ ὁ χριστὸς Ὄσμάν, τοῦ ὁποῖο ἡ μνήμη θὰ περιβιβάλληται ἰσοεὶ ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐργωμοσύνης τῶν Κρητῶν, ἔπισσε μάρτυς τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ δικαίου.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Ὄσμάν ἡ Ἐκουκουλωσίη ἠνάρθωσε φρενωτέραν κεφαλὴν καὶ τὰ δεινοπαθήματα τῶν ραγιάδων ἐφθασαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἄλλὰ μετὰ ὀκτὼ ἐτῆ ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου, οὐτίως ἤρκατο ἡ βριαρὰ τοῦ Χατζὴ Ὄσμάν χεῖρ καὶ ἡ ἐπικρμένη τῶν Τούρκων ὄφρυς ἐτυπινώθη ὀφιστικῶς.

I. Δ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Παρακαλέσαντες τὰς ἐν Ἀθήναις συναδέλφους ν' ἀναγγείλωσι τὴν ἐναρξιν τοῦ ἐν παρατήματι νέου μυθιστορήματος, μετὰ χαρᾶς εἶδομεν αὐτὰς ἐπιληφθείσας τῆς εὐκαιρίας, ἵνα ἐκφράσωσιν εὐμνεστώτας ὑπὲρ τῆς Ἐθνομιάδος κρίσεις. Ταύτας ἀποδεχόμενοι ὡς ἐνθάβρυσιν εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν, ὅπερ εὐχόμεθα προϊόντος τοῦ χρόνου νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπιείκειαν τῶν συναδέλφων, ἀνταποδίδομεν αὐταῖς εὐχαριστήρια.

Σήμερον μετὰ πρωτοφανοῦς ἐπισημοτήτος τελεσθῆσεται τὸ πρῶτον ἢ ἑορτὴ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ συμπολίτου ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἐν τῇ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἱερθεῖντι καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔγκαινισθέντι ἱερῷ ναῷ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ — καὶ τοι ἀντεπολιτεύθημεν μέσα τινὰ τεθνήτα εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἀποπεράτωσίν του — τεινομεν χεῖρα συμφιλιώσεως καὶ συγχαρητηρίων πρὸς τοὺς ἐργασθέντας, ὅπως ἐκδηλωθῇ διὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ ὁ σεβασμός, ὅστις ὀφείλεται εἰς τὴν μνήμην τοῦ πρώτου μάρτυρος τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν συγχρόνων κατοίκων τῆς.

Προεκνήχθησαν αἱ νεαὶ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ Ἀθηνῶν, καὶ αὐτοστιγμῆ ἡ κοινωνία ἤρκατο νὰ ταράσσεται. Ὁ μῦθος τῆς Λερναίας Ὑδρᾶς δὲν εἶνε βεβαίως μῦθος ἄπλους· θὰ εἶνε κάποια ἀλληγορία. Μόλις ἀπεκόπτετο, λέγει, ἡ μία κεφαλὴ, ἀνεφύ-

1 Δι' ὁμοίου τρόπου ἐδάμασεν ἡ Πύλη καὶ τοὺς δυσκαθέκτους γιαντισαρούς τῆς Σερβίας, τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Καρυστίας καὶ ἄλλων μερῶν.

οντο ἐννεά, καὶ κατ' ἄλλους πλείοτεροι. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ νῦν· μόλις ἠκυρώθη ἡ μία ἐκλογή, ἀναφύονται ἐν νῆα ὑποψήφιοι καὶ κατ' ἄλλους πλείοτεροι. Δὲν θέλομεν νὰ εἰπωμεν κακὸν τι διὰ τοὺς καὶ ὑποψήφιοις· ἀλλὰ θὰ ἐλέγομεν βεβαίως καλόν, ἂν ἦσαν ὀλιγώτεροι. Διότι—τὸ εἰπομεν καὶ ἄλλοτε—εἶνε ἀξία συλλυπητηρίων ἡ χώρα καὶ ἡ πόλις, διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁποίας τόσοι πολλοὶ παρουσιάζονται μνηστῆρες, πάντες δὲ εἶνε πρόθυμοι ν' ἀρξῶσι καὶ νὰ ὁμολογήσωσι δημοσίᾳ, ὅτι... βαρὺ καὶ δυσβάστακτον ἀνέλαβον φορτίον.

Ἀπαντῶντες καὶ εἰς ἰδιαίτερας ἐπιστολάς, ἐκφράζομεν ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἐπὶ τὸ ἐπισημότερον τὴν περὶ μονομαχίας γνώμην τῆς Ἐθνομιάδος.

Ἡ μονομαχία εἶνε θεσμὸς ξενικός, ὃν ὁ μεσαιὼν ἐκληροδότησεν εἰς ὅλας περίπου τὰς κοινωνίας. Σημαίνει δὲ ἡ ἑλληψιν ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, ἢ ἀδυναμίαν αὐτῆς εἰς τὸ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸν προσβαλλόμενον.

Ἡμεῖς ἐναντίως τῆς μονομαχίας δὲν κηρυσσόμεθα. Τὴν θεωροῦμεν δὲ ἐνίοτε τοσοῦτ' ἄλλο ἀναγκασίαν, καθόσον, καίτοι εἶνε ἀπηγορευμένη ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, οὐδέποτε ταράσσει τὴν εὐαίσθησιν τῶν λειτουργῶν αὐτῶν. Τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἡ ἐναργεστάτη ἀποδείξις τῆς ἀδυναμίας των καὶ... τῆς ἀνάγκης τῆς μονομαχίας!

Μετὰ χαρᾶς, ἣν συνεμερίσθησαν βεβαίως πάντες οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, εἶδομεν ἐν τῇ δρομολογίᾳ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς—Ἀθηνῶν—Πελοποννήσου τὴν μέχρι Πατρῶν προέκτασιν νέων γραμμῶν καὶ τὸ εὐαίριστον ἄγγελμα τῆς προσεχοῦς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας αὐτῶν. Βεβαίως διαθρύπτει τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν ἡ πρόσδος αὐτῆ. Εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν πτωχὴν ἡμῶν βιομηχανίαν νεαὶ ἀνοίγονται ὁδοὶ διὰ τὴν πατρίδα καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς νέου παρασκευάζονται πόροι. Μέχρι πρὸ μικροῦ οἱ μετ' ἐθνικῆς λύπης βλέποντες τὴν Ἐλλάδα τασσομένην ἐν τῇ ἐσχάτῃ βαθμίδι εἰς πάντα κατὰλογον σιδηροδρομικῶν ἐκτάσεων, θὰ παραγορηθῶσιν ἤδη ἀναλογίζόμενοι, ὅτι αἱ δεκάδες τῶν χιλιόμετρων, ἃς διήνηεν ὁ σπαθαιμῆτος νέον ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας σιδηροδρόμος, ἀλλὰ σεβαστότατος ὡς πατὴρ τῶν λοιπῶν, νυξήθησαν εἰς ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας. Ἰδίᾳ δὲ διὰ τῆς συντελέσεως τῶν ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Πάτρας γραμμῶν παρέχεται ἀναμφισβήτητον δῆγμα τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ ἡμῶν πνεύματος καὶ τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως, ἣν οἱ ἐναντίως τῆς Ἑλλάδος περῶνται ἀπὸ τίνος νὰ ὑποτιμηθῶσιν ἀποδεικνύεται δὲ προσέτι, ὅτι μετ' ὄλην τῶν καιρῶν τὴν χαλεπότητα ἐπιχειροῦνται ἐπιτυχῶς τὰ σπουδαιότερα τῶν ἔργων, ὅταν ἄνδρες θελήσεως καὶ ἀξίας ἔγουνται καὶ ἀφοσιῶνται εἰς αὐτὰ. Ἐφ' ᾧ καὶ θεωροῦμεν ἀξίαν τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης τὴν ἀναλαβοῦσαν καὶ περατώσανσαν τὸ ἔργον τοῦτο ἑταιρείαν καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς.

Μεταξὺ τῶν πολυτίμων αὐτογράφων, ἃτινα ἀλλαχθῶ συλλέγονται καὶ φυλάσσονται ἐν τοῖς μουσεῖοις, παρ' ἡμῖν δὲ μόλις εὐρίσκουσι φιλοξενίαν ἐν γωνίᾳ τινὶ τῶν σατυρικῶν φύλλων, δέον ἀφεύκτως νὰ συγκαταριθμηθῇ καὶ ὁ συγκλητικὸς ἀποχαιρετισμὸς δημᾶρχου τινός, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι οὐ μόνον θὰ θεωρῆ ὡς δευτέραν πατρίδα του, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐνθυμηθῇ τὴν πόλιν, ἣτις ἐπὶ ὀκταετίαν ὀλοκλήρον ἐτίμα αὐτὸν διὰ τῆς ὑφίστατης τιμῆς. «Τοιαῦτα παραδείγματα αὐταπαρνήσεως, ἀφοσιώσεως καὶ ὑφους μόνον ἐν Ἀθήναις ἠδύνατο τις νὰ εὐρῆ περὶ τὰ τέλη τοῦ 19 αἰῶνος»... θὰ ὑποσημειοῦσιν οἱ χρονογράφοι τοῦ μελλόντος.

Καὶ ἀφοῦ ἤρχισαμὲν μετὰ τὰ αὐτόγραφα, ἀδικον θὰ ἦτο νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ζακύνθου ἀνακοινωθέν διὰ τοῦ τύπου. Ἄγνοοῦμεν ἂν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες ἐπιβάλλουσι τοῖς ἀρχιερεῦσι τὸ ἐπαινεῖν ἑαυτοῦς. Ἄλλ' ἂν τις τῶν λαϊκῶν ἐτόλμα νὰ γράψῃ μόνος του, ὅτι μετ' ἐπιτυχίας ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του οὐ μόνον οἱ λαικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ κληρικοί ἀκόμη θὰ ἐθαύμαζον τὴν εὐκρινειαν καὶ τὴν μετριοφροσύνην του... «Μάρτυρες δ' ἔστωσαν πάντες οἱ ἀπάθως κρίνοντες τὰ πράγματα!»

Σήμερον ἐκδίδομεν τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Ἐθνομιάδος, καὶ ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς διὰ τὰ ἡμιτελῆ ἔργα, ὃν δὲν συνεπληρώθη ἔτι ἡ δημοσίευσις. Ἡ αἰτία, ἣτις ἀναγκάζει ἡμᾶς εἰς τούτο, εἶνε λίαν δεικαλογορημένη, ἀφοῦ, κατὰ πολλὰς διαβεβαιώσεις, ἡ ὠραία πόλις, ἣν ἐθεμελίωσεν ὁ Κέκρωψ, ἣν ἐπροστάτευσεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἣν συνώκισεν ὁ Θησεύς, ἦν—ἀλλὰ ποῦ νὰ διηγῆται τις ὅλην τὴν τὴν ἱστορίαν—καὶ ἣτις ἀπέκτησε πρὸ τίνος καὶ φρενοκομῆτον, πρόκειται νὰ κατακρημνισθῇ ἀπὸ θεμελίων τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἢ τὸ πολὺ τὴν πρωίαν τῆς αὔριου, ὑπὸ ἀνάδρου καὶ ἐπιβόλου σειμοῦ. Ἄγνοοῦμεν μάλιστα, ἂν καὶ προσωπικῶς θὰ σωθῶμεν, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ πιστεύοντες εἰς τὰς πολλὰς διαδόσεις καὶ τὰς προφητείας τοῦ σεισμολόγου κ. Φάλβ, καὶ ἀπορῶσαντες νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐν ὑπαίθρῳ. Τοῦτο μόνον δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι, ἂν ἴδῃτε καὶ τὸ προσεχὲς Σάββατον νέον φύλλον τῆς Ἐθνομιάδος, τότε νὰ εἰσθε βεβαίοι, ὅτι αἱ Ἀθῆναι... δὲν κατεστράφησαν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ σειμοῦ, ἰδοὺ μία συμβουλή διὰ τοὺς φρενομένους. Γνωστὴ κυρία ἐβεβαίου μετὰ τὸν τελευταῖον συμβάντα, ὅτι ἠσθάνθη τὰς δονήσεις του.—Καὶ πᾶς νὰ μὴν τὸν ἀκούσω, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε καὶ ἡ παραμάνα ποῦ εἶνε κουφῆ... Ἐξάγομεν ὡς συμπέρασμα τὴν συμβουλήν: Οἱ φοβούμενοι ἄς φράξωσι τὰ ὠτά των!

ΝΑΣΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

Νάσουν γυναίκα μου, πώς θ' αγαπούσα
του βίου την άγαστη τη σκοτεινή!

Θε να σου χάριζα κάθε χαρά μου
και καθ' έλλειδα μου κι' άγαπή, τὰ
χρυσότερα χέλια δρερά μου,
την εὐτυχία μου και τη ζωή.

Θάσουν 'εὐτό πλάι μου και 'εὐτό πλευρό μου,
θα ζούσα μ' ένα σου φιλέ ζωτό,
θα σ' είχα εικόνα και θησαυρό μου,
θα μ' είλες ταίρι σου, σκλάβο πιστό.

Τὸ βράδυ ὀλόγρος ἐγὼ σιμά σου
σίγῃος θὲ πᾶραγα κίμια φορὰ
και σὸ θε νᾶπαιρες τὸ κέντημά σου
και θε νὰ κένταρες, ὄλη χαρὰ.

Κι' ὅταν ἐπέλευσα, μὲ τί καμάρι
ἐκεὶ θε πᾶραγε τὴν κεφαλή
και θὰ τοὺς διάβαλες μὲ τὴν χαρὶ
και θὰ μ' ἐπλήρωες μ' ἕνα φιλέ.

Τὴ νύκτ' ἀήσυχος θε νὰ ἔσπρουσα,
σιμά σου θάτρεχα χωρὶς μιλιὰ,
μὲ χέλι ἀόρταγα θε νὰ φιλοῦσα
τὰ μεταξένια σου ἀνὰ μιλιὰ.

Κι' ἀρ ἴως ἔστραγες, πρὸ τοῦ μερούσῃς,
δὲν θε νὰ σ' ἄβρα νὰ σηκώθῃς,
θε νὰ σὲ σέπτα νὰ μὴν κρούσῃς,
θα σ' ἐνανούριζα νὰ κοιμηθῃς.

Ὡ! τί ὄνειράτα! Κάποτε πάλι
κι' ὀ δὸ θὰ τρέγαμε μὲ μιὰ καρδιά
μέσα 'εὐς ἄνοιξες τὰ μύρια κάλλι,
'εὐτὰ καλαϊδήματα, 'εὐτὴ μυροδιά.

Ἡ φύσι ὀλόκληρη 'δική μας θάγε,
ὄδραγα, θάλασσα, κάθε στεριά,
τὰ τόσα λούλουδα ποῦ μὴς μεθάρε,
τὰ μαύρα σύννεφα κ' ἡ ἔσπεριά.

Ὅπου κι' ἀρ ἦμαστε, ἐκεὶ κορτά μας
ἡ εὐτυχία μας πάντα θὰ ζῇ,
κ' ἀφοῦ χορταίναμε τὸν ἐρωτὰ μας
θα ἔξυγνύσαμε κι' ὀ δὸ μαζῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΑΠΟ ΜΕΘΑΝΩΝ ΕΙΣ ΠΟΡΟΝ

Ἐξευγενιστῆς τῆς Βρωμολίμνης — Τίς κατέστησεν
αὐτὴν διάσημον. — Ἐπιχώριος φιλοκαλία. —
Κλίμα. — Μαρτυρία τοῦ Πασαγιού. — Ἰχνη
ἡρωιστείου και ἀρχαιοτήτων. — Ἀναχώρησις
εἰς Πόρον. — Ἀπόψεις τῆς Πελοποννήσου. — Τὸ
ὄχρωμα τοῦ Φαβίε. — Ὁ πλεονέκτης Δαμαλάς.
— Καλαυρία. — Ἀνάμνησις τοῦ Βοσπόρου. —
Τὰ περιβόλια τῶν Ποριωτῶν. — Πῶς ὑδρεύονται
αἱ Ποριώτισσαι. — Ἀφίξις. — Ἐπιθεώρησις τῶν
οἰκῶν ἀπὸ τῆς λέμβου. — Ἅγιος Νικόλαος. —
Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Καποδιστρίου. — Μικρολογία.
— Ἀπειλὴ κατὰ Ρώσου ναυάρχου. — Ἡ ἀνα-
τίναξις τῆς Ἑλλάδος και τῆς Γερμανίας. —
Σκέψις.

Ἀρ' ὅπου εἰς πρῶτοπυργός, μακροκίτης
ἦδη, ἐπέζητησεν ἐν τοῖς ἰαματικῶς ὕδασι

τῆς Βρωμολίμνης ἡ τῶν ἔξευγενισθέντων
ἐπὶ τὸ εὐφρότερον, Μεθάνων, τὴν ἀνακαύ-
φισιν και θεραπείαν ἀπὸ τῶν κατατροχου-
σῶν αὐτὸν ρευματικῶν ἀλγυδῶν, ἡ Βρω-
μολίμνη ἐγένετο περίπυτος. Ἡ ἰασις ἐνδὲς
πρωτοπυργός, τὸσον μάλιστα δημοτικῶς,
ἐγένετο ἡ σπουδαιότερα βέ κ α λ α μ α διὰ
τὰ ἰαματικὰ τῆς ὕδατα και ἔκτοτε ὀλονεν
αὐξάνει τὸ καθ' ἕκαστον ἔτος συρρέον πλῆ-
θος, μεθ' ὀλην τὴν στενότητα τοῦ χώρου
και τὴν ἔλλειψιν και αὐτῆς πολλῆς τῆς
στέρως.

Και εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι πολλὰί ἐγέ-
νοντο πρόοδοι και τελειοποιήσεις ἐν Μεθάνοις,
ἀλλὰ και νῦν ἐτι πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ εὐ-
χάριστος θερινὴ διαμονή, διότι εἶνε ἔληρος
και ἀένδρος ὁ τόπος, ὁ καύσων δὲ οὐδέ-
ως ἐλαττοῦται τοῦ τῶν Ἀθηνῶν, και ἡ
παντελής ἐλλειψίς καταλλήλου χώρου διὰ
περίπατον ἐπὶ μάλλον αὐξάνει τὴν στενω-
ρίαν τῶν θαμνῶν. Περιπάτου μὲ ὀλίγα ἔν-
δρα θὰ ἦτο ευεργεσία. Ἄλλ' οἱ Μεθάνωται,
μὴ αισθανόμενοι τὴν ἀνάγκην να προσφέ-
ρωσι τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῆν εἰς τοὺς τι-
μῶντας τὴν χώραν των, περιορίζονται μόνον
εἰς τὸ νὰ καρποῦνται... πεποιθότες
εἰς τὴν θαυματούργον ἰδιότητα τῶν λου-
πρῶν. Ἐχουσι ὅμως ἐν μέγιστον προσόν
τὰ Μεθᾶνων κλίμα ὑγιεινότερον και ἀπηλ-
λαγμένον ὑγρασίας, συγκοινωνίαν δὲ πυ-
κνοτάτην πρὸς τὸν Πειραιᾶ και τὰς περὶ
νήσους.

Ἡ παραλία τῶν Μεθάνων ἀποτελεῖ τό-
ζον ἐλλειψιοειδῶς περιφερείας, τελειομένης
ὑπὸ τῆς νοτιοανατολικῆς ἐκτεινομένης νήσου
Καλαυρίας και τῆς μακροθῆν ἐπιφανομένης
σειρᾶς τῶν ὀρέων τῆς Ἀττικῆς. Ἡμικυ-
κλοειδῆς δὲ σειρὰ βουνῶν, καθήκουσα ἀπὸ
τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ τόζου,
περικλείει τὸν στενὸν χώρον, ἐν ᾧ εὐρίσκον-
ται τὰ οἰκήματα. Ἡ σειρὰ τῶν βουνῶν
τούτων ἀποτελεῖ δύο πτέρυγας, ὧν ἡ πρὸς
βορρᾶν εἶνε ὑψηλότερα εἰς τὴν ρίζαν δὲ
τῆς πρὸς νότον πτέρυγος εὐρηται αἱ θερ-
μαὶ πηγαί. Βραχύδης νήσις πρὸς νότον
ἐνομούνη πρὸς τὴν ἑσπέραν μετὰ τοῦ ἀπέναντι
βουνοῦ σχηματίζει λιμενίσκον ἀσφαλίστα-
τον. τὸ μέρος δὲ τοῦτο καλεῖται Βρω-
μολίμνη, διὰ τὴν ἀναδιδομένην ἀποφο-
ρὰν ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ εἰσρέοντος θειοῦχου ὕ-
δατος και ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν.

Τὰ λουτρά τῶν Μεθάνων ἦσαν γνωστὰ
και εἰς ἀρχαιότερους χρόνους. περὶ τούτων
ὁ Πανσανίας ἐπὶ λέξει λέγει:

«Τῆς δὲ Τροιζηνίας γῆς ἐστὶν ἰσθμὸς ἐπὶ πολὺ
διέγων εἰς θάλασσαν, ἐν δὲ αὐτῷ πόσιμα ἐπὶ
θαλάσῃ οὐ μέγα φίσια. . . . Τοῦ δὲ ποσίσμα-
τος τριάντου ποσὶ σάββα ἀπέχει. λουτρά θερμὰ
φασι δὲ Ἀντιγόνοιο τοῦ Δαμηπίου Μυκεδόνων
βασιλεύοντος, τότε πρῶτον τὸ ὕδωρ φαγῆναι φα-
γῆναι δὲ οὐχ ὕδωρ εὐθὺς, ἀλλὰ πρὸ ἀναξείσαι
πολὺ ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ τούτῳ μαρτυρεῖται ρυθῆναι
τὸ ὕδωρ, ὅ ἄν και εἰς ἡμᾶς ἀνεῖσι θερμῶν τε και
δαινῶς ἀλμυρῶν.»

Ὅτι ἐγένετο ἠρωιστεωδῆς ἐκρηξίς, και
νῦν ἐτι καταδρόντων ἐκ τοῦ κωνίου σχήμα-
τος τῶν περιβάλλοντων τὸν χώρον βουνῶν,
τῶν ἀμείσως σχεδὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὑ-
ψομένων, ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τούτων φα-
νομένων ἰχνῶν κρατῆρος και ἐκ τοῦ πλῆ-
θους τῶν ἐν εἰδει μύδρων λιθῶν, τῶν πλε-

ρύντων μέγα μέρος τῆς παραλίας και ἰκα-
νὴν ἔκτασιν τῆς ἑσπέρης ἀλλὰ και αὐτὴ ἡ
φύσις τοῦ ἰαματικῶς εἶνε ἠρωιστεωγενής.
Δὲν δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἂν τὰ λου-
τρά εὐρίσκοντο ὅπου και σήμερον. διὰ τὸ
δὲν σημεῖον εὐρεθῆ μαρτυροῦν τοιοῦτόν τι
ἐνὸς τούναντιον βορειότερον, εἰς τὴν παρα-
λίαν τὴν καίμενην ἀπέναντι τῆς Αἰγίνης,
ἐνθα σήμερον φηκοδοῦνται ναὸς τοῦ ἁγίου
Γεωργίου, ὑπάρχουσι πολλὰ ἰχνη πλὴν τῶν
ἐκκριθῶσιν τούτων ἀφόμεν τοῖς ἀρχαιο-
λόγοις.

Τῶν Μεθάνων διέρχονται δύο, τρία ἢ
και τέσσαρα ἀτμόπλοια καθ' ἕκαστην διευ-
θυνομένη εἰς Ἀθήνας και Πειραιᾶ, ἡ τάν-
τακιν εἰς Πόρον, Σπέτσας, Ἰθάκην και
Ναύπλιον. Ἐν πάσῃ ἀνεῖσι δύναται τις νὰ
ἐπιχειρήσῃ ταξιδίον εἰς μίαν τῶν νήσων
τούτων και νὰ ἐπαγέλη εἰς Μεθᾶνα ἐντός
τῆς ἡμέρας, διότι αἱ ἀποστάσεις εἶνε μι-
κροί. Οὐχὶ ὀλίγοι ἐπιχειροῦσι τὰ ταξείδια
ταῦτα πρὸς τέρψιν και ἀναψυχῆν τινὲς μάλ-
ιστα ἔχοντες τὴν διαμονὴν ἐν Πόρῳ με-
ταβαίνουσιν εἰς Μεθᾶνα τὴν πρωίαν και
ἐπιστρέφουσι μετὰ μεσημβρίαν. Εἶνε δ' ἀ-
λοθῶς πολὺ εὐχάριστον τὸ ταξίδιον τοῦτο.
Ἐχει ὁ Πόρος καλὴν φήμην διὰ τὸ ὑγιει-
νὸν τοῦ κλίματός του και ἰδίως διὰ τὴν ἐ-
ξαιρετὸν τοποθεσίαν τῆς Μονῆς, ἣν πολλοὶ
ἐπισκέπτονται διὰ νὰ θαυμάσωσι τὴν θέαν
και πρῶτὸ τὸ κρυσταλλώδες τῆς κρήνης τῆς
ὑδωρ.

Ἡμέραν τινὰ ἀπὸ πρωίας ἐπέβημεν τοῦ
διερχομένου ἀτμόπλοιου και καταβυθίσθημεν
εἰς Πόρον. Ὁ καιρὸς ἦτο ἥμερος ἑλαφρὰ
μόνον ἐπνεεν αὐρα, μόλις ρυτιθῶσα τὴν
γαληνιακὴν ἐπιφανείαν τῆς κυανῆς θαλάσ-
σης. Ὁ εἰς ἤρξατο ταχέως περιστρέφω-
μενος και τὸ μικρὸν σκάφος ἐκίνησε μετὰ
γοργότητι πρὸς τὰ πρόσω. Καθ' ὅσον ἀπέ-
μακρυνόμεθα τῶν Μεθάνων, παρήλλασε και
ἡ πρὸ ἡμῶν ἀποψις τῆς παραλίας. Ἡ
ἑσπέρη και ἕνος φύσις ὑπεχώρει εἰς θαλε-
ρωτέραν και εὐφορον τὸ σκοτεινὸν τῆς Με-
θανικῆς γῆς χρωμὰ διεδέξατο τὸ πρᾶσνον
τοῦ θάλλοντος Πελοποννησιακοῦ ἰθαυόζου.

Διὰ μαλινῶν γραμμῶν διεγράφετο ἡδὴ πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὁ ὑπὸ τῆς χερσονήσου
τῶν Μεθάνων σχηματίζομενος κόπος, οἱ
λόφοι και οἱ βουνοὶ τῆς Τροιζηνίας μακρὰν
εἰς τὸν κυανῶν ὀρίζοντα ἐξωγραφίζοντο τὰ
Κορινθιακὰ ὄρη. Ἐφ' ἐνὸς δὲ τῶν λόφων
τούτων, τῶν παρὰ τὴν παραλίαν και ἔπι-
σθεν ἀκριβῶς τῶν Μεθάνων, διακρίνεται
ὄχρωμα λιθοκτιστον, λεῖψανον τῆς Ἑλ-
ληνικῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ ὄχρωμα τοῦτο
ἠγέρθη ὑπὸ τοῦ φιλέλληνον Γάλλου συν-
ταγματάρχου Φαβίε πρὸς ἐκασφάλισιν,
κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, τῶν μι-
κρῶν αὐτοῦ στρατιωτικῶν δυνάμεων. Πε-
ραιτέρω ἐπερᾶν ὁ Δαμαλάς, ἐν ᾧ κατὰ
τὸ 1826 συνήλθεν ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις,
ἡ ἐκλέκασα ὡς Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος
τὸν Καποδιστρίαν γνωστὸς δὲ εἶνε ὁ Δα-
μαλάς και ἐκ δημοῦδος παρομίας περὶ
τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ, ὅστις:

«Τὰ μικρὰ δὲν ἤθελε, τὰ μεγάλα γόρευε κλπ»
και οὐτινος ἡ ἀρχιμηνίσις γενικὴν διήγειρε
θυμηδίαν τοῖς συνεπιβάταις.

Ἄλλ' ἦδη τὸ ἀτμόπλοιον ἔστρεψε τὴν
πρῶταν πρὸς τὸ στενὸν, τὸ μετὰ τῆς
Πελοποννησιακῆς παραλίας και τῆς νήσου
Καλαυρίας. Ἡ κῆσις, παραλλήλως πρὸς
τὴν παραλίαν ἐκτεινομένη και πρὸς τὰ
ἄκρα ἑλαφρῶς καμπυλομένη, σχηματίζει πτε-
ροειδῆ παρθμόν, οὐδὲ μιλίον εὐρύτητα
ἔχοντα ἢ πρὸς τὴν νῆσον δὲ συνδεομένην
χερσονήσου. ἐφ' ἧς εἶνε ἐκτεταμένος ὁ Πό-
ρος, ἐτι στενότερον καθήσασ τὸν πορθμόν,
σχηματίζουσα συγχρόνως ἐκατέρωθεν δύο
λιμενάς ἀσφαλεστάτους. Ἡ ἀποψις τοῦ
στενοῦ εἶνε θελακτικώτατη δὲν θὰ ἔλεγον
ὑπερβολῆν, ἐὰν προαφομιάζοι αὐτὰ κατὰ
τὴν πρὸς τὰ στενά τοῦ μαρτυρικοῦ Θεσπί-
ου ἄλληλα ἠπλοκλήνη τῆς ἀπὸ τῆς
Πελοποννησιακῆς παραλίας ἠτο πλουσιω-
τέρα. Ἐνίκα τοῦ βραχέωδους τῆς νήσου
αὐτῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ Πόρου ἐξηγαζόμενοι
ἐπ' αὐτῆς τὰ γραφικὰ ἐκείνα περιβόλια
τῶν ἐξ ἀπειράτων λεμονιάων και πορτο-
καλλώνων, ἀλλ' ἀσθένεια ἐνοσηύασα κατέ-
στρεψεν ὀλον αὐτὸν τὸν πλοῦτον και τὴν
θαλερότητα ἐμάχρινεν αὐτῶν ἡ φύσις
διατρεῖ ἐτι πολλὰς καλλονας, δυναμένας
νὰ ἰκανοποιήσωσι τὸ βλέμμα και τὸ μέλλε-
λον ἀπαιτητικῶν αὐτοῦ θὰ δὲ ὑδρεύοντες αἱ
Ποριώται, και ἡ ἐνασχόλησις αὐτῶν ἀπεί-
λει εὐάριστον θέαμα διὰ πάντα ἔξον. Ὁ
μέγας κυανῶν και κορασίωδων, φέρουσαι
ἐπ' ὀμων δαδόμενον βαρῆλον, ἐπιπλο-
τούντο ἐν λέμβῳ και διερχόμενα τὸ στε-
νὸν ἐπλήρουν τὸ βαρῆλον ὕδατος, ἤγειρον
δ' αὐτὸ πάλιν και οὕτω φορτωμένοι ἐτοπα-
θετοῦντο ἐν τῇ λέμβῳ, ἧσις ἐπαγέφερον αὐ-
τάς εἰς Πόρον. Ἀπὸ τῆς τελευτωρίας αὐ-
τῆς ἀπῆλλαξε τὸς δημοτὰς του ὁ ἐκρηξίς
δῆμαρχος κύριος Καρμάνος, μετενεγκῶν
τὸ ὕδωρ δι' ὑπαθρητικῶν σωλῶνων εἰς Πό-
ρον και λαμπρὰς ἰδρύσας αὐτοῖς κρήνας.

Ὁξὺς συγγνώμης ἀνάγγειλεν, ὅτι ἀρκίως
μεθα, και ὅτι ἔπρεπε νὰ σπύσωμεν, διότι
τὸ ἀτμόπλοιον ἴσταται ὀλίγα μόνον ἀπὸ
ὑπ' ἄτμον ἐπέβημεν λέμβου ἱστοφοροῦ
παρακολουθησῆσαι ἡμᾶς εἰς Μεθᾶνα. Ἐ-
ποιοῦμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ Μακαστή-
ριον, ἐπομένως δὲ εἰχομεν νὰ χρονοτριβή-
σωμεν ἐπιπρομηθεύθημεν τράφιμά τινα και
οἶνον ἐντός τῆς δημοτικῆς πύλας και
ἀπεπλεύσαμεν. Ἐλαφρὸς ἀνεμος ὄθει τὴν
λέμβον. Ἐπείλοισ ἐγγὺς τῆς παραλίας,
ἔχοντες ἄνωθεν ὑπερκειμένην τὴν πόλιν τοῦ
Πόρου με τὰς λευκὰς λιθοκτιστοὺς οἰκίας
τῆς, ὧν ἡ θεὰ ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας εἶνε
πολυ ἐπαγωγός. Τινὲς τῶν ἐν τῇ καλλιτέρῃ
προκυμαίᾳ οἰκῶν πλοῦσαι και μετὰ
πολλῆς φιλοκλήσις ὑπερητιομένης, διαπρόσπει
δὲ μετὰ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κάλλι και κομψότητι
ἡ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. . . Ἀλ. Ἀ-
πασα ἡ πόλις, ἐπὶ βραχέωδους ἀποκρημνοῦ
ἐκτεταμένη, εἶνε ἀνακατασκευασμένη εἰς τὰ ὀμ-
ματα τοῦ παραπλέοντος και δυνατὰ τις
ὄψω, θίχως κᾶν νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους τῆς νήσου, νὰ ἰδῇ πάσας τὰς οἰκίας
χωρὶς μάλιστα νὰ λάθῃ και πείρασ αὐτῶν
δυσβάτων και ἀνωφερῶν ὀστίνωκων. Δια-
κρίνει τις τὰς ἀβεβαστωμένας και λευκὰς
τὰς κλίμακας και τὸ ἔργον τῶν οἰκῶν και
θαυρώτων, και ποῦ μὲν παρὰ τὴν θύραν

καθημένην γραφικῶν, νῆθουσαν, ἐπὶ τῇ
ροσίδα σαρόνουσαν, ἀλλὰ κατεπρόσθετον
θη, τρίτην καλλωπιζομένην και ἔτραν πορ-
ρωτέρω κίπτοσαν πρὸ ἑσπέρου ἢ πρὸ
ἀπὸ τῆς μεσημέρας. Ἐν ἐπὶ λόγῳ ἔχει τις
ὑπὸ τὰς ὀψεις του ὀλοκληροῦ τὴν πόλιν
ζῶσαν και ἐργαζομένην, ἀπὸ τῶν καφε-
νέων και τῶν πορτοκαλίων τῶν ἐν τῇ
παραλίᾳ, ἐν ὧς συγκεντρῶνται οἱ ἄνδρες
ἀργαλοῦμενοι εἰς τὰς καθημερινὰς τῶν ἐρ-
γασίας, μετὰ τῶν ἀπατάτων οἰκῶν, ἐν αἷς
αἱ γυναῖκες ἐξελεῖται τὰ οἰκιακά.

Ἀνεπαίτητος πρᾶσις ἡ γὰρ εἶνε εἰς τὴν νη-
σίαν, ἧτις ἐφείκεται εἰς τὸ μεσημβριον
νατολικῶν ἰσθμῶν τοῦ πορθμοῦ. Ἐπ' αὐτῇ
τῆς ὑπῆρξε ἑκκλησία ἀπερωμένη εἰς τὴν
ἄγιον Νικόλαον και μικρὸν φράσιον. Τὰ
φράσιον τοῦτο, εἶνε ἱστορικόν και συνδέει
τὴν πρὸς θλίβεραν μενομένη τῆς νεωτέρας
ἐλληνικῆς ἱστορίας, προκίψαν ἐκ τῆς συγ-
κρούσεως τῶν συνεπρασσομένων τὴν πα-
τριᾶν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀπελευθερώ-
σεως, κομμικτικῶν παθῶν. Ἀντιπρῆκτων
κατὰ τοῦ Καποδιστρίου ὁ φρασιὸς ὄφρατος
κράσας, καθ' ἧς διαταχὰς ἔλαβε παρὰ
τῆς κοινότητος Ἰθρῆς, ἀποτελούσας τότε
τὸ κέντρον τῆς κατὰ τοῦ Καποδιστρίου
ἀντικαταστάσεως κατέλαβε τὸν Πόρον μετὰ
πρᾶσις τοῦτο και τοῦ στόλου, ὃν ἤθελε
ἡ ἀποστᾶσις τῆς ἑσπέριας τοῦ Κυβερνήτου,
και τῇ γασίῳν τοῦτο, ἐνθα ὀλοκληρῶν
συνεπρασσομένης δυνάμει. Πιεζόμενος δὲ ὑπὸ
τοῦ βρωσικοῦ στόλου, ἠναγκάσθη νὰ κατα-
λίπῃ τὸν Πόρον και νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν
νησίαν και τὸν ἀπέναντι ὄριον τῆς Καλαυ-
ρίας, ἀπέβηκεν ἐπὶ, ἂν ἐπέκαθη ἡ περιμε-
σμός, θὰ ἀνατιμῆ τὰ ἐπὶ τὴν κατοχὴν
τοῦ πλοῖα. Ὁ Ρώσος ναύαρχος ἠγνεί-
οις ἦτο ὁ Μιαούλης και ἐξ ὑπερβολικοῦ
ἀγρόμου ὑπὲρ τοῦ Κυβερνήτου ζήλου, δὲν
ἐσβᾶσθη τὴν ἀπειλὴν τοῦ προμεροῦ ναυ-
άρχου. Ἄλλ' ὁ Μιαούλης δὲν ἠπέπειε ἔ-
σβᾶσθαι ἀπέειδε τὸν ἀντίπαλόν του παρα-
θῶναι τὴν ἑδωκεν αὐτῷ ὑπόσχεσιν,
ἐθελήσῃ πρὸ ἀνετίνας τὰ δύο ἄνωκα εἶνε
ὑπὸ τῆν κατοχὴν του, πλοῖα, τὴν Ἑλ-
λάδα και τὴν Ἰθάκην, ἵνα μὴ παρα-
δώσῃ αὐτὰ εἰς τοὺς ἔχθρους — ὡς ἐφρονεῖ
οὗτος πεποιθότος — τῆς πατριδος. Ἐν μιᾷ
στιγμῇ τὰ πλοῖα ἐκείνα, ἐφ' ὧν ἐπάβαινον
τοσάκις ἐδόξασε τὴν πατριδα του ὁ Μιαού-
λης, ἐπέπλεον εἰς ἀντὶ τὰ συντρίμματα ἐπὶ
τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἰς ἐκπληξί-
ν τοῦ ἐπιμόνου Ρώσου ναυάρχου, τοῦ τῶσον
ἀφρόνως συνεργήσαντος εἰς συντέλειαν θλι-
βεροῦ δράματος. Τοικῶται αἱ οἰκίαι συν-
τελείαι τῆς ἐξέφως ἀλογοῦσας παθῶν. Ἡ
Ἑλλάς ἐξῆλθε τοῦ ἀγῶνος ἀιγλήσασα και
δαφνοστεφανωμένη, ἀμπαντος τοῦ κόσμου
τὴν συμπάθειαν και τὸν θαυμάσιον ἐπι-
στάσασα, και ἦδη ἰκυλίτο ἐν τῷ αἵματι
τῶν ἰδῶν αὐτῆς τέκνων, αὐτῶν ἐξείνων
ἀνωκα μεθ' ἠρωϊκῆς καρτερίας ὑπέστησαν
ὑπερῶντων ἀγῶνα, πλειστάκις τὴν ση-
μαίᾳ ἀνωκα νικηθῶν περισεργήσασα ἀνα-
πὰς θαλάσσης, τὰ ὄρη και τὰς πεδιάδας
αὐτῆς, ἐσπᾶδαζε δὲ και ἐπακάσασα ὑπὸ
ἀγρίων και θηρακῶν παθῶν. Δὲν εἶχεν ἐν
φαίνεται πληροῦθι τὸ πᾶσιον τῶν θυσῶν,

και ἔπρεπε νὰ πρᾶφενεχθῶσι και ἕτεροι θύ-
σαι, αὐτὰς ὁμῶς ἠεληρότεροι και ἀπεχθεῖς
εἰς τὸν βωμόν τῆς εἰσνομίας και τῆς δια-
στάσεως ἀλλ' οὐδ' ἐτι φαίνεται ἰκανο-
ποιήθη ἡ μαύρη μοῖρα τοῦ Ἑλληνομοῦ.
(Ἐπειὰ τὸ τέλος).

K. A. ΣΙΑΒΕΡΙΑΝΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ
ΟΜΟΓΛΑΚΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ

Ὁ κ. Σπυρίδων Ἀ** ἦτο νέος χαριτωμένος.
Ἠγάπα τὸ κύνγιον, τὴν ἐξοχὴν, τὰς δια-
σκεδάσεις, ἠγάπα πολὺ τοὺς φίλους του,
ἀλλὰ πλείονον ἐτι ἠγάπα τὰς φίλας, διότι,
ὁ εὐλογημένος, ὅπου ὄφρατος γαλινοὶ ἡ μέ-
λανες ὀφθαλμοί, ὅπου χέλι πορφυρὰ και
λαμοὶ πάλλευον ζώντων ἀγαλαμάτων, ἐκεῖ
προσῆλτο ἰδίᾳ τὸ βλέμμα, τὴν καρδίαν και
τὸν νοῦν του. Ὁρατὸς δὲν ἦτο ἀλλὰ τοῦτο
ποσὶς δὲν δυσπρόσπει αὐτόν ὄλαι αἱ κυρία
και δεσποινίδες τῆς Σμύρνης τὸν εἶχον βε-
βαιώσει, ὅτι ἀπεστρέφοντο τοὺς ὄφρατους,
διότι τοὺς εὐρίσκον βλάκας, και αὐτὸς δὲν
εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ πιστεύῃ τὰς ἀψευ-
δέις διαβεβαιώσεις στομάτου, τὰ ὅποια, ἂν
ἦσαν και ὀλίγον μεταδοτικὰ ὕστερον ἀπὸ
τῶσους πολυτιμοὺς μικροαίτας, οὐς πε-
ρῖεγον.

Ἄλλ' ὁ Σπυρίδων ἀπὸ τινος ἦτο ὀρα-
τος. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἰου-
νίου οὐδ' εἰς τὴν προκυμαίαν τὸν συνήθη
περίπατον, ἐφαίνεται, οὐδὲ ἐκ τινος συνοικίας
εἶχε διαδοῖ περὶ τὴν ἑσπέραν, ἵνα ἀποτείνῃ
εἰς τὰς ἐθελὸν κίεθην ἐπὶ τῶν παραθύρων
ἐσειδομένης γνωρίμους του φιλοφροσύνης
τινὰ ἢ σκώμμα ἢ τῶσασα, κατὰ τὴν το-
πικὴν ἐφορμίαν.

Μετέβηκεν εἰς τὸ γραφεῖόν του κατὰ
τὰς συνήθεις ὄρας, ἐργάζετο μετ' ἐπιμε-
λείας, ὅπως πάντοτε, και . . . παροστῆρι
συχνὰ τὸ ὀρολόγιόν του, ὅπως οὐδέποτε
ἄλλοτε. Μόλις δὲ ἤρξατο ἡ ἑκτη ὄρα τῆς
ἑσπέρας, ἐλάμβανεν ἡσυχὰ ἡσυχὰ τὸν πλόν
του, ἀφῆρει δὲ ψήκτρας τὴν κόνιν τῶν
ἐνδομάτων του, και ἐξήρξατο περιπατῶν
βραδέως, μέχρις ὅτου ἐφθανεν εἰς τὴν πρῶ-
την γωνίαν. Ἀλλὰ μόλις ἐκαμπτεν αὐτὴν,
ἐτάχυε τὸ βῆμα, ἐσπευδεν, ἔτρεχε και
μετ' ὀλίγα λεπτά ἐφθανεν εἰς τὴν ἄλλην
τῆς πόλεως ἄκραν.

Ἐσπέραν τινὰ τὸν παρηκολούθησα. Ἡ
φιλία ἐδικαιολόγει τὴν περιεργίαν και αὐτὴ
τῆν ἀδικαίαν μου. Ποῦ πηγαίνει ἀρά-
γη; Αὐτὸς ὁ τῶσον εὐχαρις, ὁ τῶσον εὐ-
θυμος, ὁ τῶσον ζωηρός, διατὶ κατόνησεν
ἐπὶ τινος συννοῦς, ἀθυμῶς, μελαγχολικός;
Μήπως ἐρωτεύθη; Τὸ ἐρωτεύσασθαι εἶνε
πάντοτε ἴσασιν, ἀλλὰ διὰ τὸν Σπύρον θὰ
ἦτο ἀκόμη ἀστειότερον. Πεταλούδα προσ-
ηλωμένη εἰς ἐν και μόνον ἄνθος; Ἄδύ-
νατον!

Ἐκίστη νύκτ' ὄδοι, ἦ

ἢ Ρεβέκαν. Τὸν ἄστατον Σαμαρείτην! Δὲν ἐφοβήθη τὸ κρῖος, ὅπερ διαχύνουσι μεθ' ὄλυν τῆς ἀτμοσφαιρας τὴν θερμότητά; Ἄλλὰ, χάρις νὰ στρέψη κὰν τὸ βλέμμα πρὸς τὰς γυμνοστήθους κόρας τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ, κατέλιπε τὴν θορυβώδη συνοικίαν των καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἄλλην. Παρευθὺς ἐνόησα. Αἱ Ἀρμενίδες εἶνε αἱ ἐρωτικώτεροι καὶ περιπαθέστεροι τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἀρκεῖ νὰ προσφέρῃ τις τὸ ὄνομά των, ἵνα ἐκφράσῃ τὸ κάλλος. Ἡ θεία των μαγεύει ὅλλ' εἶνε αἱ μόναι ἴσως ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, αἵτινες, ἵνα διατηρήσωσι, τὸ κάλλος των, δεόν νὰ ἴστανται εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν... ἀπὸ τῶν ξένων τουλάχιστον. Διότι... μόλις ἀνοιξῶσι τὸ στόμα — ἐκτός ἂν σκοποῦσι ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς φιλήματα θερμά — μόλις προφέρωσι μίαν λέξιν, ἡ μαγεία ἀπέπτη. Χάλικας νομίζεις ὅτι ἔχουν ἐν τῷ στόματι. Ἡ προφορὰ των εἶνε συνήθως τὸσον ἀντίθετος πρὸς τὴν λεπτότητα τῶν ὠραίων γραμμῶν τοῦ προσώπου των, τὸσον ὁμοιάζει πρὸς τὴν τριγυρῶσαν θύρας σκωριώσης ἢ πρίνου προσκρούσαντος ἐπὶ καρπίου, ὥστε... τρέπεται εἰς ἀνανδρον φυγὴν μὲ μίαν καὶ μόνην λέξιν. Δι' αὐτὰς βεβαίως ἡ συμβουλὴ: ἀκόσμον ἢ σιγὴ φέρει. Διὰ τὰς πολλὰς. Διότι ὑπάρχουσι καὶ τινα, πολὺ ὀλίγα δυστυχῆς, αἵτινες θὰ νύχουσι, ἂν τὰς ἐγνωρίζεις, καὶ αὐ, νὰ ἴσταν... φλύαροι.

Δυστυχία σου, Σπύρο μου, ἐσκέφθην. Μόλις σὲ εἶδω ἀποστρίβοντα ἐν καὶ μόνον βλέμμα εἰς τινα ἐξ αὐτῶν, σπυῖδά νὰ συγκαλέσω τοὺς φίλους ὅλους καὶ νὰ τοῖς εἶπω: Τὰ ἐμάθατε; Ὁ Σπύρος μας ἐτρέλλαθη διὰ μίαν Τακουίτσα, ἢ διὰ μίαν Μαρκουίτσα! Δι' αὐτὸν τὸν ἐχάσαμεν τὸσον καιρὸν. Καὶ θὰ προτείνω νὰ καταδικασθῆς ὅπως ἐπαναλάβῃς αὐτολεξίει ἐνώπιον ὄλων τῶν φίλων τὰς ἐρωτικὰς σὰς ἐκμυστηρεύσεις εἰς τὴν ἐλληνογαλλοαρμενοτουρκικὴν διάλεκτον, ἣν βεβαίως μεταχειρίζεσθε.

Ἄλλ' ὁ Σπύρος διέφεισε τὰς ἐλπίδας μου ταύτας, αἵτινες τὸσον ὑπέσχεοντο θυμῶν. Παρήλαθε καὶ τὴν ἀρμενικὴν συνοικίαν σπυῖδον, ἀπνευστί, καὶ ἐβόδιζεν ἤδη ἐν ἄλλῃ ὀδῷ ἠρέμῳ, σιωπηλῇ ὡς νεκρόπολις. Ἄ. Ἐρωτας ἐν χαρμίῳ, κύριε! Θὰ σταθῆς ἴσως πρὸ τινος δικτυωτοῦ καὶ θὰ ἴδωμεν ἀστραπὰς ἐξ αὐτοῦ ἐξερχομένας. Τρελλέ! Ἐπόθησας λοιπὸν μυστήρια ἐν πελάγει πυρός; Ἀσυλλόγιστε, δὲν φοβεῖσαι τοὺς κινδύνους, οἵτινες θὰ σὲ κυκλώσωσιν; Ἄλλὰ τί ἐσυλλογίσθη ποτὲ τὸ τρελλὸν παιδίον, ὅπερ σὲ ἐμπνέει, σὲ σύρει πρὸς τὴν φλόγα... ἄστατος ψυχῇ;

Καὶ ὅμως οὐδ' ὁ σπυῖδον φίλος μου ἐστάθη πρὸ δικτυωτοῦ, οὐδ' ἐγὼ εἶδον ἀστραπὰς βλεμμάτων ἢ ἤκουσα μελωδικὴν χαρναμῆς φωνὴν, περιπαθῶς κρᾶζουσαν καὶ σταματῶσαν αὐτόν. Παρακάμφαμεν καὶ τὸν σκόπελον τοῦτον. Ἄλλ' ἤδη ποῦ με σύρεις, ἀκούσεις ὀδηγέ; Μὴ, βαρυνθεὶς τὸν Πλάτανα, ἐγένεσο τῆς Πανδημου ἱεραῖς καὶ σπυῖδεις ἐξω τῆς πόλεως, ὅπου οἱ ναοὶ τῆς;

Πτωχέ, ὅλη σου λοιπὸν ἡ σιθηματικότης ἐκεῖ καταλήγει; Ἀπηννήθης τὰ ἀνήτων κήπων χάριν τοῦ χρωματος; Ἐπροτί-

ῆσας νὰ κυλλεσαι ἐπ' αὐτοῦ καὶ δοῖ νὰ ἵπτασαι, ὡς ἄλλοτε;

Ἄλλ' οὐδ' αἱ προμαντεύσεις μου αὐτὰς ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς. Ὁ Σπύρος δὲν ἠκολούθησε τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀνογομένην ὁδὸν τῆς κακίας.

Ἐστὴ ἀπλουστάτα πρὸ μικροῦ ἰσογείου, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἐν γραμμῇ ἦσαν πᾶρατεταγμένα πέντε άτομα. Ὁ ἀναγνώστης ἄς μὴ ἐκπλαγῆ. Οὐδ' ἡ ψυχρὰ ἀλλὰ καλλίεστηος Ἰουδαία ἦτο ἐκεῖ, οὐδ' ἡ εὐμελής καὶ σελαγιζουσα ἐκ κάλλους καὶ... σιωπῆς κόρη τῆς Ἀρμενίας, οὐδ' ἡ ἐπικίνδυνος Ὁθωμανίς, ἡ κρούτουσα ὑπὸ τὸ γιογάκι τῆς ἐπιδερμίδα ροδαλὴν καὶ μελισταγῆς στέμα, οὐδὲ τῆς Ἀφροδίτης ἡ λυσιπέπλος ἰέρεια. Τὰ πρὸ τοῦ ἰσογείου παρατεταγμένα άτομα ἦσαν τέσσαρες ὄνοι, ἔτοιμοι καθ' ὅλα πρὸς ἐκδρομὴν, μὲ τὸ κομψὸν πολυχρωμον καὶ κατοπτροστόλιστον, πρὸ πάντων δὲ ἀναπαυτικὸν σάγμα των, τέσσαρες ὄνοι, ὧν τὸ σφρίγγος καὶ τὴν ἀκμὴν ἐκῆρυσον τὰ ἐπὶ τῶν λαϊμῶν των κωδωνοφόρα περιδέραια καὶ τοῦ ὀνηλάτου οἱ πανηγυρικοὶ ἔπαινοι.

— Γρατὶ δὲν παίρνεις ἀφεντικὸν αὐτόν; Θὰ σὲ πᾶει στὸ Κουκλουτζᾶ σὰν τὸ πουλί. Δὲν ἔκαμε ἀγῶγι σήμερα καὶ εἶνε φρέσκος φρέσκος.

— Ὅχι, καλλίτερα φέρου μου τὸν Γαλαρό. Τὸν ἐσυνηθισα καὶ μ' ἀρέσει ἡ περπατησιά του.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ Σπύρος ἐπήδα ἐπὶ τοῦ Γαλαρό καὶ ἐγὼ λαμβάνων ὑφὸς ἐπίσημον ἐπαρροσιαζόμενον ἐξαίφνης πρὸ αὐτοῦ.

— Ἐν ὄνοματι τῶν φίλων, σὲ συλλαμβάνω! τῷ εἶπον.

— Ἄ! εἰσὶ εἶσαι; μοὶ ἀπεκρίθη. Ποῦ εὐρέθησας ἐδῶ; Εἶσαι γὰρ ἐξω;

— Ὅχι. Τί ζητῶ ἐγὼ στὸν Κουκλουτζᾶ; Ἄλλὰ... τί ζητεῖς καὶ σὺ, παρακαλῶ; Ἐνα τέταρτον τώρα σὲ ἀκολουθῶ. Ἐβαλα στὸ νου μου χίλιας ιδέαις, μὰ ποτὲ δὲν ἤμποροῦσα νὰ φαντασθῶ, ὅτι θὰ σὲ συλλάβω ἐδῶ. Κάτι σπουδαιότερον ἤλπίζα. Ἄς εἶνε. Ἐξω μένεις;

— Ναί.

— Καὶ ὁ λόγος;

— Ἡ ἐξοχῆ.

— Αὐτὰ νὰ σοῦ λείπουν. Ἄν δὲν σὲ ἤξευρα, μάλιστα. Εἰπέ μου τὸν λόγον ἢ θέτω εἰς καταδίωξίν σου ὄλους τοὺς φίλους καὶ δὲν τὴν γλυτόνευσ πικρὸν εὐκόλα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδιακρισία...

— Ὅ, τι θέλει ἄς εἶνε. Ἡ μοῦ λέγεις, ἦ... Ἐἶνε ἐκθίσις!

— Ἡ διαδίωξις ἀγαπᾷ μίαν Κουκλουτζαλίαν, καὶ ἂν δὲν τὴν ἀνακαλύψωμεν, χάνω ὅ, τι θέλεις.

— Ἀκουσε λοιπόν. Τὸ λέγω εἰς σὲ μόνον, ὅστις πρόγματι ἐφάνης πάντοτε φίλος. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν πρόκειται περὶ ἐλαφρῶν πραγμάτων. Μοῦ κάμεις μίαν χάριν; Μὴ ἀναφέρεις εἰς κανένα λέξιν. Γνωρίζω ποῦ ἤμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἡ ἀδιακρισία σας, ἀλλ' ἀγνώστω ποῖας συνεισεῖς ἤμπορεῖ νὰ ἔχη. Ἀγοράζω τὴν σιωπὴν σου μὲ μίαν εἰδήσιν, ἡ ὅποια θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ πολὺ.

Ἄρχίζει ἀπὸ τὴν λέξιν... Νυμφεύομαι! ἀλλὰ τὸ τέλος θὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ μετὰ ἕνα μῆνα. Δέχεσαι;

— Ἄς εἶνε. Σοῦ ὑπόσχομαι σιωπὴν, ἀφοῦ μοῦ ἀναγγέλλεις τόσῳ ὠραίαν εἰδήσιν!

... Πηγαίνε στὸ Κουκλουτζᾶ, ὠραίε μου, ἐκπῶτα! Ἄλλὰ σοῦ λέγω καὶ ἐγὼ, ὅτι δὲν νυμφεύομαι. Στοιχηματίζω. Ἡ... ἄλλοίμονον εἰς τὴν πτωχὴν, ἡ ὅποια θὰ ὑπανδρευθῆ τὸν ἀσταθεστότερον τῶν ἀνθρώπων...

(ἔπειτα τὸ τέλος)

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

Ἡ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΓΡΕΙΦΣΒΑΛΔΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Τῆ 31ῃ Ἰουλίου ε. ε. ἐώρτασεν ἡ ἐν Γρεϊφσβάλδῃ φιλολογικῇ ἐταιρείᾳ τὴν δεκαετηρίδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς. Σχοῦσα τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ ἀρχαιότερου, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ βίωσιμου φιλολογικοῦ συλλόγου, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἐν ἔτει 1877 διετέλεσε διὰ τῶν ἐγκριτῶν αὐτῆς ἐταίρων οὐ μόνον προδιδάξουσα τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ ἐναρμονίως συνδυάζουσα τὴν θυμῶν τῶν βίου τῶν σπουδαστῶν, καὶ ἐντεῦθεν σφικτὸς καταρθώθη ὁ σύνδεσμος διδασκόντων τε καὶ διδασκόμενων. Ἄθροιστο λοιπὸν ἐπεσφύρησαν οἱ καθηγηταὶ εἰς τὴν ἐροτῆν, ἄλλοι τε καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι αὐτῶν Σουσεμίλ, (ὃ πολλὰ ὀφείλω ἰδίᾳ ἐγὼ καὶ χάριτας ὁμολογῶ ἐκ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ ἐνόησα κάλλιον τὴν Ποιητικὴν τοῦ Μεγάλου τῶν Σταγειρίων φιλοσόφου) Κισλιγγίος, Μάσσιος, Σὲλ καὶ Τζήμερ. Καὶ ἄλλοι πάλιν ἕνα καὶ δύο μὲν μὴ παρρηθεῖντες, ἐπίστευαν ἐγκαρδίως πανηγυρικοὺς χαίρετισμούς. Ὅθεν κατὰ τὴν ἐσπέραν συνηχῆσαν οἱ πανηγυρισταὶ ἐν τῇ ἐροτάσιμῳ διεκπευασμένῃ αἰθούσῃ τοῦ Ζυθοπωλείου τοῦ συλλόγου, ὅπου ὁ προεδρεύων διδάκτωρ Φενίγγιος ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν ἐπὶ τῇ δεκαετηρίδῃ, ἐν ᾧ μετ' ἀνασκόπησιν τῶν δέκα ἐτῶν τῆς ὑπαρξείας τῆς ἐταιρείας δικαιούται, ὡς ἐξέφρασεν, εἰς τὴν ἐκδοσὶν καλοῦ πιστοποιητικοῦ ὑπὲρ ἐκείνης. Καὶ αὐτὴ ἡ πληθὺς τῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηχῶμενων, κατὰ τὸν ἀγορεύοντα, ἐπισημαίνει τὸ μαρτύριον τοῦ καὶ ἐν τῷ μελλόντι βιωσίμου τῆς ἐταιρείας, ἀρκεῖ μό-

4 Πάντα ταῦτα κατορθοῦνται, διότι ἡ καλῶς ἐνοουμένη ἀγωγὴ τῆς νεότητος κατενόησε τὸ ἀγνῶθι αὐτόν, ἐν ᾧ αἱ τοιαῦται θυμηδαὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ἔχουσι τὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας, ἐστὶν ὅτε καταλήγουσιν εἰς ἀσχημίας καὶ ἀπειροκαλίαις.

2 Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τελευταίοις ἐξαμήνοις ἀναγνωσμάτων τῆς ἐταιρείας μνημονεύεται: 1) Αἱ παραπομπαὶ ἐκ τοῦ μικροτέρου ὑπομνήματος τοῦ Πλάτου παρὰ Νουῖου. 2) Περὶ τῶν χειρογράφων τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) Ἡ σχέση τοῦ Κικέρωνος πρὸς τὸν Παναίτιον. 4) Συμβολὴ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πηγῶν τοῦ Πλουταρχίου. 5) Ἡ δευτερεύουσα παράδοσις τοῦ Ἀλκίου. 6) Περὶ τοῦ μύθου τῆς Πανδώρας. 7) Ὀμηρικὰ. 8) Περὶ τῶν τετραλογίων τοῦ Ἀντιφάνους. 9) Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰδῶν τοῦ λόγου. 10) Ἐτυμολογικὰ Ἀνάλεκτα. 11) Αἱ καλλολογικαὶ κρίσεις τοῦ Ἐρμογένους καὶ 12) Περὶ τοῦ νόμου τοῦ στόλου τοῦ Θεμιστοκλέους κ. ε.

νον οἱ ἐταῖροι αὐτῆς ἐν ἀκαταπονήτῳ προσπαθεῖν καὶ σπουδῇ νὰ διασώζωσιν εὐθυβολοῦσαν τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς ἐταιρείας. Ὁ ἐκ τῶν σπουδαστῶν τῆς φιλολογίας Τώρριερ λόγῳ διήλθε τὸ ὑπὲρ τῆς δραστηκότητος τῆς ἐταιρείας ἐγερτήριον, ὅπερ ἐστὶν ἡ δαφιλῆς ἀμα καὶ ἐνεργὸς συμμετοχὴ τῶν Καθηγητῶν, καὶ οἷς ἐκφράζει εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν ἐροτῆν παρουσίᾳ. Μετὰ λαμπρὰν τετραγραφίαν, διεξαχθεῖσαν ὑπὸ τινων ἐταίρων, λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐκ τῶν ὀμιλητῶν τῆς φιλολογίας Κίρριερ διέλαβε περὶ τῆς πανηγυρικῆς συγγραφῆς, ἣν ἐξέπνευσαν πλείονες ἐκ τῶν ἐταίρων, ὧν ἐξῆρε τὰς περὶ τὸν σύλλογον ὑπηρεσίας. Μετὰ δὲ τὰς ζωηροτάτων ἀποσταλέτων συγχαρητικῶν τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολῶν, ἐν οἷς καὶ ὑψηλῆς ἀμα καὶ ἐνθουσιαστικῶν, καὶ κατὰ τοὺς τύπους τέλειον ποίημα ἑλληνιστί, ὅπερ ἐπέμψεν ὁ ἐκ τῶν ἐπιτίμων ἐταίρων ἐκ Γατίνης καθηγητῆς φὸν Βιλαμόβιτς. Προφανῶς δ' ἐκ τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ προσφωνήματος τὴν ἀφετηρίαν σχῶν, ὠμίλησεν ἐν ὀνόματι τῶν ἑαυτοῦ συναδελφῶν ὁ καθηγητῆς Σουσεμίλ, ὡς εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπιτίμων ἐταίρων.

«Ὅτι λαμβάνω τὸν λόγον, παρετήρησεν εὐτραπέλως ὁ ῥήτωρ, ὀφείλω τῷ ἀμφιβόλῳ προνομίῳ τοῦ γῆρως. Ἄλλως τε δύναμαι νὰ προχωρήσω δίκην τριταγωνιστοῦ, ὅστις, ὡς γνωστὸν, πλεονάκις ὀφείλει νὰ διαδραματιζῆ τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως. Ἐν τούτοις ὑπ' ἄλλῃν ἐποψίαν ἀπολαύω πάλιν τῆς προνομίας τῆς ἡλικίας, διότι, ἐπὶ πέντε καὶ τριάκοντα ἔτη ἐν Γρεϊφσβάλδῃ διαμένων, πᾶν ἀκριβῶς δύναμαι νὰ κρίνω κατὰ πόσον ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἐπέδωκαν αἱ φιλολογικαὶ μελέται. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίαν αὐτὴν διετέλεσα παραμύθημα τριταγωνιστῆς, διότι ἐγενόμην ἐνδελεχῶς μαθητῆς τῶν ἐμῶν συναδελφῶν (εὐχὴ τῆς μετριοφροσύνης!). Καὶ παρ' ἀπάντων ὁ προειρημένος καθηγητῆς Σουσεμίλ. Μετὰ εὐστοχον λοιπὸν ὀμιλίαν τοῦ καθηγητοῦ Τζήμερ, ὅστις διεφώτισε τὴν ἐταιρείαν, ὀρμώμενος ἀπὸ τῆς ἀπόφως τοῦ ἐκπροσωπούμενος τὴν συγκριτικὴν γλωσσολογίαν καὶ μετὰ ζωηροτάτην πρόσπον τοῦ καθηγητοῦ Μαουσίου ὑπὲρ τοῦ Σουσεμίλ, ἤρξαντο τινες ὑποστρέφοντες εἰς τὴν πόλιν τῶν Μουσῶν ἐν τῷ ὠραιοτάτῳ φωτὶ τῆς σελήνης. Καὶ ἡ ἐπομένη ἡμέρα συγκέντρωσεν ἱκα-

ὀφθαλμῶν καὶ ἀδιαπαύτως νὰ διατηρῶ ὑμᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τοῦτο πιστεύω ὅτι κατὰ τι ἐνοῶ. Τὴν δ' ἐπιστημονικὴν λειτουργίαν τοῦ ἡμετέρου συλλόγου τεκμηριῶ καὶ ἡ παρούσα ἡμέρα, ἥτις οὐ μόνον γηθοσύνας ἐφορᾶται, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα προδεδεικνύει, προὐδὸν τῶν παλαιῶν τοῦ συλλόγου ἐταίρων».

Εἰς ἐγκάρδιον εὐχὴν, καθ' ἣν ὁ σύλλογος εἶθε νὰ παραμῆνῃ οὕτως, ὡς ὑπῆρξε, καὶ εἰς πανανθεῖν φιλοσησίαν, ἣς συμμετέσχον πάντες οἱ ἀκαδημαῖκοι διδάσκαλοι, κατέστρεψε τὸν λόγον ὁ ἀγορεύων.

Μετὰ ταῦτα ὁ διδάκτωρ Κνάκ ἐνεχείρισε τῷ προεδρείῳ ἀντίτυπον τῆς προμνημονευθείσης πανηγυρικῆς συγγραφῆς, ἣς ἡ ἐπιγραφὴ Commentationes philologicae in honorem sodalium philologorum Gryphisvaldensis secundum lustrum a. d. IV. Kal. Aug. A. CCCCXXVII condentis. scripserunt veteres sodales (1) καὶ στενῶς συνέστρεψε τοῖς ἐταίροις νὰ ἐμμένωσι ταῖς ἀρχαίαις παραδόσεσι τῆς ἐταιρείας καὶ νὰ μὴ ἀποπλανῶνται ὑπὸ τοῦ βεβήματος τῆς ἡμέρας.

Εἶτα ὁ ἐκ τῶν σπουδαστῶν τῆς φιλολογίας Ὁσεόρσκε προσεφώνησεν ἐγκαρδίως τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἄλλων συλλόγων, οἵτινες ἀπεδέξαντο τὴν πρόσκλησιν, μετ' ὁ ἄλλοι τῶν ὀμιλητῶν. (ἐκ τοῦ μαθηματικοῦ καὶ φυσικογραφικοῦ συλλόγου καὶ ἐκ τοῦ νομικοῦ) ἑτοιμολογοὶ, αὐτολεξίει ἑτοιμολογοὶ κατὰ τὸ γερ. schlagfertig, ἀπυχαριστήσαν καὶ ἐξέφρασαν τὰς προσρήσεις τῶν παρ' ἑαυτῶν ἐκπροσωπευθέντων σωρατειῶν.

Οὕτω κατέληξεν ἡ ἐπίσημος ἐροτῆ καὶ μετὰ τὸ στατον γενικὸν ἔσμα ἐπικολοῦθησεν ἡ εὐθυμία ἡ μακρὸν ἐπιτελεσθεῖσα.

Ἐν δὲ τῇ ἐπιούσῃ ἐξέδραμον οἱ ἐταῖροι διὰ θαλάσσης εἰς Ρύγγην (τὴν ἐναντι τῆς Γρεϊφσβάλδης ἐπιτεπῆ νῆσον), ὅπου ἤρξατο ἡ ἐσπερίος διάχυσις ἐν τῷ Ζυθοπωλείῳ, ἣς προήδρευσε τῇ ὀμοθυμίᾳ ἐπιθυμία ὁ προειρημένος καθηγητῆς Σουσεμίλ. Μετὰ εὐστοχον λοιπὸν ὀμιλίαν τοῦ καθηγητοῦ Τζήμερ, ὅστις διεφώτισε τὴν ἐταιρείαν, ὀρμώμενος ἀπὸ τῆς ἀπόφως τοῦ ἐκπροσωπούμενος τὴν συγκριτικὴν γλωσσολογίαν καὶ μετὰ ζωηροτάτην πρόσπον τοῦ καθηγητοῦ Μαουσίου ὑπὲρ τοῦ Σουσεμίλ, ἤρξαντο τινες ὑποστρέφοντες εἰς τὴν πόλιν τῶν Μουσῶν ἐν τῷ ὠραιοτάτῳ φωτὶ τῆς σελήνης. Καὶ ἡ ἐπομένη ἡμέρα συγκέντρωσεν ἱκα-

νὰς ἀραιωθεῖσαν ὁμάδα τῶν πανηγυριστῶν πρὸς πρωινήν Ζυθοσιάν καὶ ζυματὰ τινα ἀντήχησαν καὶ φιλοσησίαι, πλὴν ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἡ ὄρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἠγεί. Ὅθεν τρυφερῶς καὶ φιλητικῶς συσφιγγόντες τὴν δεξιὰν καὶ ἐπευχόμενοι ἵνα ἐπανιδώσιν ἀλλήλους κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετηρίδα τῆς ἐροτῆς τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐταιρείας ἀπεχωρίζοντο οἱ συμμετέχοντες τῆς ἐροτῆς συνεπιφερόμενοι γλυκερὰς τὰς ἀναμνήσεις. Καὶ ἡ ἐπίοις ἐπιτελεσθεῖσαν οἱ στίχοι τοῦ ἐξῆς πανηγυρικοῦ ἐπιγράμματος:

Ἐξεχε λευκοτέραισι, φίλ' ἄλιε, σήμερον ἀγῶαις, γλαυκοτέραισι δὴναίς θεε, θάλασσα φίλα, σιγάτω βορέαο φιλόγυρπος μελαναγίς μηδ' ἀνακυκάτω, δύσχημ' ἄλλα νέφη, ἄδῃ δὲ θνηταῖς ψιθυρίζετε σὺν δροσὶ φαγοὶ τῶν Ἀρχαίων ὅτων νυμφόσπον Κρόνῳ (ὡν Δαλθῶν Ἀπόλλων γὰρ ὑπερβορέου ἐπιδομεί, γρῦψ δ' ἀκτῶν πατριαν γαῖρος ἀνακτα φέρει. Ἰμέε δ', ὡ θιασῶται, ἠπαιτήσαν φωναῖς μέλψασθ' ἠγυτέραισι, ζωροτέρου δὲ ἀπᾶ Ζυθοῦ ἐπιστήψασθε θεοὺς θεοὺς ἑναργῆς ἀμαρ λευκοτόνον φαίνετ' ἐποφύμενος, πρῶτος ἐπὶ θέσῳ μέγας ἐκτετέλεισθ' ἐνιαυτός, ὡρᾶν δ' εὐκταίκα κάρπιμα κύλα δέκα. Ὀδὲ τὸ πρὶν καταβέβηλται σὺν δαίμονι κρηπίς ἤδη τελεφανεὲς κάλλιε δῶμα πρέπει. Θρηγκῶσι δὲ ποτ' ἐσομένων ἐτι κάλλιον ἰδρῶς σὺν γε θεῷ βρότεον φλαθ' ἰδρῶτα θεός. Τῷ συνοροτάτῳι γεγαθῆς οἱ τε παρόντες οἱ τ' ἀποτῆλ' ἐτάρων, ὧν Φιλομωμυχίδης.

«Ἐξεχε, ἀγαπητὲ ἦλιε, σήμερον διὰ λαμπροτέραις λάμψεωσι, διὰ λευκοτέρων συστροφῶν ταρασσοῦ, ἀγαπητῆ θάλασσα» ἢ ἀς σιωπᾷ ἡ μαῦρη καταγίγεις τοῦ φιλόγυρπος βορέα, μηδὲ ἀς ἀνακατόνη ἡ θύελλα πτὰ χεμερὶνα νέφη, ἡδέως δὲ ψιθυρίζετε καὶ φηγοὶ μετὰ τῶν ὑψικόμων δροῦν εἰς ἠμνημόσπον τῶν Ἀρχαίων ὅτων Κρόνῳ. Διότι ἐκ Δήλου ὁ Ἀπόλλων διατρίβει ἐν μέσῳ τῶν ὑπερβορέων, γρῦψ δὲ ὑπερβορέων φέρει τὸν βασιλέα εἰς τὴν πατριαν ἀκτῆν. Ἰμέε δέ, ὡ θιασῶται, πτέρφατε διὰ φωνῶν ὀξυτέρων τὸν ὑμνοῦμενον Ἀπόλλωνα, πληρώσατε δὲ μέχρι στεφάνης τὰ ποτήρια ζωροτέρου οἴνου. ἠθεὸς θεός ὑμέτερος καθαρός φαίνεται ὡς ἠμελλῶν νὰ ἐπιβέβη τὴν καθαρωτάτην ἡμέραν, ἀφ' οὗ ἔχει τελετώσει παῖδος μέγας ἐνιαυτός, ἔχουσι δὲ παρέλθη δέκα ὑπεροδοὶ καρπιμῶν ὡρῶν. Ὅπου δὲ πρόπτερον τῇ βοθησίᾳ τοῦ θεοῦ ἔχει καταπτεθῆ βράσις, τώρα διαπρέπει ἐπὶ ὠραίοπτην μακροθὲν φαινόμενον μέγαρον θίνου φῶσθ δὲ ποτε αὐτὸ ὁ μόχθος τῶν μεταπγεγέστερων. Μετὰ τούτου συνοροτάτῳσιν νέν χαρὰ καὶ οἱ παρόντες καὶ οἱ μακρὰν ὄντες ἐταῖροι, ἐκ τῶν ὁποῖων εἶνε καὶ ὁ Φιλομωμυχίδης.»

N. ΠΕΤΡΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἰουλιεττα καὶ Ρωμαῖος.

Ἐπὶ δὲν παράγει πλέον ρωμαϊκοὺς ἤρωας ἢ ἐποχὴ ἡμῶν, οὐδὲ ἔρωτας ἐξόγου, ἐστὼ ἀπόδειξις καὶ τοῦτο. Πάντοτε τὰ ἀπὸ πρόσωπα ψάλλουσιν οἱ ποιηταί, πάντοτε τοὺς αὐτοὺς ἄλλους γράφουσιν οἱ ζωροτέρου. Καὶ ὁ Βέρδης ἐπιμαρτυρεῖται νὰ μελοποιήσῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιεττας. Πάντες προμνητεύουσιν, ὅτι διὰ τοῦ ἔργου τούτου δὲ μὲν

(1) Ὑπομνήματα φιλολογικὰ πρὸς τιμὴν τοῦ συλλόγου τῶν ἐν Γρεϊφσβάλδῃ φιλολόγων δευτέρου πενταετίας ἰδρυμένου κατὰ τὴν 28ῃν Ἰουλίου 1877 ἔγραψαν οἱ ἀρχαῖοι ἐταῖροι. Τὰ δὲ περιεχόμενα τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς συγγραφῆς εἰσι τάδε: α) Συμβολαὶ εἰς Αἰλιανὸν Ποιητὴν ἱστορικὸν ὑπὸ Ἀβρόστου Βρυγγίου. β) Περὶ ἀσυνθεσίμων τύπων λέξεων περαιομένων εἰς ὙΣ, ἐγράψε Γουλιέλμος Σχοῦλτσε γ) Περὶ μῶθῶν τινῶν τῶν Κυκλιανῶν, ἔγραψε Φερόντιος Κνάκ δ) Περὶ τῶν Τρωϊκῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἔγραψεν ὁ Μαξιμιλιάνος Οὐέλμάνος. ε) Περὶ τοῦ συγγραμματος τοῦ Ἰγνίου περὶ μελισσῶν ὑπὸ Παύλου Ρούσσ. Πᾶσαι αὗται αἱ πραγματεῖαι εἰσι λατινιστὶ συντεταγμέναι, ὧν τὴν ἐκτύπωσιν ἐν ἐνὶ τόμῳ φιλοτιμῶς ἀνάλαβε τὸ βιβλιοπωλεῖον Βαϊδάμανου, ὃ ἐξεδήλωσεν εὐγνωμοσύνην ἐν τῇ συνελεύσει ὁ προμνηθεὶς καθηγητῆς Κνάκ.

μέγας μουσικός θ' αποκτήση νέας δάφνας...
Επι-ἀριστούργημα.

Παράδοχος σύζυγος.

Τὰ συνοικεία παρ' ἡμῖν ἔχουσι δεσφόρους λόγους. Ὁ ἔρωσ κατά πρώτον, ἢ προϊὼς κατόπιν, ἢ καὶ τ' ἀνάπαυιν, συμφέροντα πολιτικά, δημόσια θέσει, δια συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευῶνται οἱ ἄνθρωποι.

«Πρὸς τὸ κοινόν! Ἀνεκάλυφα μουσικὸν τι ὄργανον καὶ ἔγω ἀνάγκην κεφαλαίων, ἕνα πληρωσάω δι' αὐτοῦ τὸν κόσμον. Ἐταξίδευσά εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν Ἀραβίαν, τὰς Ἀντίλλας. Εἰμαι λευκός, Ἐγενήθην ἐν Νέα Ἰόρκη τῷ 1861. Τὸ ὄνομα τοῦ ὄργανου μου εἶνε Βίβλια. Ἐχει σχῆμα κλειδοκωμβάλου, ἀλλὰ δύναται ν' ἀνακαταγάγῃ πιστῶς τοὺς τόνους τῆς κίθάρας καὶ τοῦ βιολίου. Μὲ 10 χιλ. ἀλλήτρια ἰδρῶν ἐργοστάσιον δυνάμενον νὰ κατασκευάζῃ ετησίως 30—40 χιλιάδας ὄργανων. Εἰμαι ἀπολύτως ἀνεξάρτητος ἐν ταῖς ἐπιχειρήσεσιν ἐπινοῶν καὶ θέλουσα νὰ νυμφευθῇ, δὲ πῆ πρόσφερον τὴν χεῖρά μου ἀπέναντι προκαταβολῆς 10 χιλιάδων ἀλλήλων. Μετὰ τὸν γάμον ἐγκαθίσταμαι ἐνταῦθα ἀποφέντων τὰ ταξίδια, ἐκτός δὲ θέλη ἢ νόμη μικρὸν τὰ ταξίδια τοῦ γάμου. Μετὰ ἐν ἔτος θὰ τῆ ἐπιστρέψω διπλάσιον τὴν προκαταβολήν. Ἐὰν οὐδεμία δεσποινὴς ἀποφασίῃ νὰ καταθέσῃ κεφάλαια εἰς τὴν ἐπιχείρησίν μου ταύτην, ἀναδέχομαι νὰ εἰμαι διὰ τῆς χήρας, ἢ τις θὰ μὲ δανείσῃ τὸ ἀνυποπόνη, ὁ μᾶλλον ἀφωσιμώμενος καὶ τρυφερώτερος τῶν συζύγων. Ἐὰν δὲ οὐδεμία λευκὴ ἀποφασίῃ νὰ συμβῆθῃ πρὸς ἐμὲ, δεχομαι εὐχαρίστως μαύρην! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁμοῦ δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι οἰαδήποτε με συζευθῇ, θὰ συζευθῇ τὴν εὐδαιμονίαν ἔφ' ὅσον καιρὸν διαρκεῖ ἡ ἐνωσίς μας.»

Ἰδοὺ παράδοχος σύζυγος. Ἦν λυπηρὸν νὰ μὴν εἶνε... ὁμογενῆς, ἀγαπητὰ ἀνάγνωστρια!

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΝΕΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ἐν τινι γαλλικῷ περιοδικῷ ἀνεκαλύφθημεν καὶ σπεύδομεν νὰ μεταφράσωμεν καὶ ἀνακοινώσωμεν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς ἰδίᾳ τὸ ἐξῆς θαυμασιὸν ἀλεξίτηρον κατὰ τοῦ γήραος. Τὸ συνιτωμένον δὲ ἀνεπιφυλάκτως, καθόσον καὶ ἡμεῖς θέλομεν αἰ κυρία εἶναι νὰ εἶνε νεαὶ καὶ ὠραία... καὶ αὐταὶ ἐπίσης νὰ δύνανται οὕτω νὰ ζητῶσι δαίγματα ἀφροσύνης ἀπὸ τοῦ θυσιάζοντος χάριν αὐτῶν... καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός των!

Καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς οἱ ἄνθρωποι ἐφοβήθησαν τὸ γῆρας, αἱ δὲ γυναῖκες πρὸ πάντων ἐπιζητήσαν νὰ διατηρηθῶσι νεαί, ἀντὶ πάσης θυσίας. Σήμερον μεταχειρίζονται τὰ μέσα, ἅτινα ἡ ὑγιεινὴ ὑπαγορεύει αὐταῖς, ἰδίᾳ δὲ τὰ ψυχρὰ λουτρά, ἅτινα τόσοον θαυμασιὰς ἔχουσι ἐνεργείας παρά ταις γυναῖξιν, ἰδίᾳ τοῦ Βορρᾶ. Πρὸ πάντων ὁμοῦ αἱ κυρία ἀρχοῦνται εἰς τὴν τεχνικὴν ἐκείνην νεότητα, ἣν παρέχει αὐταῖς μάγισσα ράπτρια ἢ γόνις χημικός.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐν τούτοις μεταχειρίζοντο διάφορα φίλτρα, ὧν καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐτι κατέχον τὸ μυστικὸν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἀραβῆς ἰατροί. Ἐκ τίνων παλαιῶν χρονικῶν, διασωθέντων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἀποκαλύπτονται τινὰ τῶν μυστηρίων τούτων. Μεταξὺ ἄλλων, συν-

στῶνται τὰ ὀρεκτικὰ ἐκείνα, τῶν ὁποίων ποιοῦνται χρῆσιν οἱ μυθιστοριογράφοι τῆς φυσιολογικῆς σχολῆς, ἀλλαχθὺ δὲ ἡ ἀναπνοὴ τῶν παρθένων καὶ ἀλλαχθὺ τὸ ἀνθρώπινον γάλα.

Ἄλλ' ὑπὲρ πάν ἄλλο ἡ μεγαλειτέρα ἰσχὺς ἀπέδθη εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁλλανδὸς τις διηγεῖται τὴν ἱστορίαν ὠραίου ἱππότου, ὅστις, παθὼν ὑπὸ λέπρας, ἐγκατέλιπε τὸ μέγαρόν του καὶ ἐζήτησεν ἄστυον παρὰ τινι πτωχῷ ἀγρότῃ. Διάσημος ἰατρός εἶχε συμβουλεύσει εἰς αὐτὸν νὰ λουσθῇ ἐν ἀνθρώπινῳ αἵματι, ἢ δὲ κόρη τοῦ ἀγρότου, ἐραστῆσα τοῦ ὠραίου κυρίου, ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ δι' αὐτόν. Ὁ ἱππότης τὴν παρέλαβε καὶ τὴν ἐφῆρεν εἰς τὸν ἱππότην του, ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμήν τὸ ἀφωσιμώμενον πλάσμα ἀνέβηκε τὸν θάνατον, ὁ λέπρος τὸσόν ἡσθάνθη πρὸς αὐτὴν ἀγάπην, ὥστε προὔτιμησε νὰ μὴ θειραπευθῇ. Ἐπειτα ὡς ἐκ θαύματος ἰαθῆ καὶ ἱεσπεὺς παρ' αὐτοῦ, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἀφοσιώσεως, νὰ νυμφευθῇ τὴν εὐγενῆ ἀγρότιδα.

Καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ ἰσχυρότερον, τὸ μοναδικὸν μέσον ἀναγεώσεως ἦτο λουτρὸν ἐν αἵματι ἀνθρώπου, διατηρητὸ τούτο μυστικὸν παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ τοῖς μάγοις, ἀλλ' ἡ ἱστορία παραδοικῶν ἠδὲν ἀρκετῆς ἀποδείξει. Ἡ ὠραία Ρωζλάνη, ἣν ἀπὸ δούλης κατέστησε συμβίβαν νόμιμον ὁ σουλτάνος Σουλμάν, ὑπὸ βαθείας εἶχε καταληθῆ ἀπέλειπαι, ὅτε ἀνεκάλυφεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, οἴμοι! τὴν πρώτην ρυτίδα. Ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἔχανε διὰ πάντος πλέον τὴν ἰσχύν της ἐπὶ τοῦ δεσποτικῷ μονάρχου καὶ τοῦ ὑπερέντου Κράτους του, ἀλλ' εὐρὲ συμβούλον ἀράβα ἰατρὸν καὶ τοῦ φαρμάκου του δὲν ἦτο δι' αὐτὴν δυσχερῆς ἡ ἐκτέλεσις λουτρῶν ἐν αἵματι ἀνθρώπινῳ. Ἡ ὠραία Ρωσίς σουλτάνᾳ ἐρόνιεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνὰ ἕνα δούλον της καὶ χύουσα ἐπὶ τοῦ ἀβροῦ σώματός αὐτῆς τὸ θερμὸν αἷμα τῶν θυμάτων της, κατῴρθωσε χάρις εἰς αὐτὸ νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἐτη ἅπαντα τὰ θέλητρα καὶ τὴν ὀρεξίαν της νεότητος.

Ἡ βασίλισσα Βαρβάρᾳ, σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας καὶ βασιλέως τῆς Βοημίας Σιγισμόνδου, κατέφυγεν εἰς τὸ αὐτὸ μέσον, ἔξελγεν ἀλληλοδιαδόχως ἕνα τῶν θαλαμηπύλων της, τὸν συνελάμβανεν ἐν τῷ δικτύῳ τῶν θελητῶν της καὶ ἐπειτα... τὸν ἐβουβίαζε τὴν δὲ νύκτα, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ἔλουτο εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀτυχοῦς, ὅστις ἐπὶ μῆνα ἦτο ὁ ἐκλεκτός της.

Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τερμάτων τοῦ εἰδους τούτου τάσσεται καὶ ἡ Οὐγγρὶς κόμισσα Ἐλισάβετ Ναδάσδυ, ἐλοφето ἐν τῷ παρθενικῷ αἵματι ὠραίων νεανίδων, ἀς ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, καὶ κατῴρθωσεν οὕτω νὰ διατηρηθῇ μέχρι πενήτηκοντα ἐτῶν. Ὅτε ἀνεκαλύφθη, κατεδικάσθη καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐν τοῖς φεουδαρχικοῖς ἐκείνοις χρόνοις ἡ ὑψηλὴ θέσις τοῦ συζύγου της τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δημοῦ, ἀλλ' ἡ διακοσμητικὴ φυλάσσεται ἐτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς Βουδαπέστης.

Καὶ ὁ Καλλιόστρος λέγεται ὅτι κατέχετο μυστικὸν τῆς διαρκούς νεότητος, ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ἐπίσης σοβαρὸν, ὅσον... ἡ φιλοσοφικὴ λίθος, ἣν ἔλεγεν ὅτι ἔχεν ἀνακαλύψει.

Καὶ ἦδη, Κυρία... εἰς τὸ ἔργον!

Dandy

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἀρμονία καὶ Μελωδία, ὑπὸ I. Φουστάνου.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ὡς πρὸς τὸ εἶδος του εἶνε μοναδικὸν παρ' ἡμῖν, διότι τὸ πρῶτον ἦδη ἐγένετο ἀπόπαρα τοιούτου ἔργου. Φαίνεται δ' ὅτι ἔγγραψεν μᾶλλον διὰ τοὺς πολυλοῦς ἢ διὰ νὰ ἀμφισβητήσῃ ἐπιστημονικὰς ἀξιώσεις. Μέγα δίκαιον ἔχει ὁ γράφων περὶ παραμεληθείσας παρ' ἡμῖν τῆς καλῆς μουσικῆς, διότι τῇ ἀληθείᾳ οὐ μόνον ἐν τῇ μουσικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις τέχναις καὶ ἐπιστήμασι μόνον τὰ πόβλητα γίνονται ἀποδεκτὰ, τὰ δὲ ὑγιᾶς ἔχοντα ἀπορρίπτονται ἢ καταγελῶνται ὡς ἀνάξια.

Ἐν τῷ βιβλίῳ γίνονται σύγκρισις τῆς ἰταλικῆς, τῆς γερμανικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς μουσικῆς, ὁ δὲ συγγραφεὺς μετὰ τινος μεροληψίας φαίνεται ἐξαιροῦν τὴν ἰταλικὴν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὰ τῶν τῆς γερμανικῆς. Οἱ λόγοι οἱ ἀναγκάζοντες αὐτὸν ν' ἀποδέχεται τούτο εἶνε, καθ' ἡμᾶς, οὐχὶ τὸσον ἡ τελεία γνάσις τῆς μουσικῆς, ὅσον ἡ πλείοτερά συναναστροφή τοῦ γράφοντος πρὸς τὴν ἰταλικὴν. Οὐδεὶς τυχὼν καλῆς μουσικῆς παιδείας ἠγάπησεν ἄλλην παρὰ τὴν γερμανικὴν. Ὁ συνδυασμὸς βέβαια τῶν δύο τούτων φέρει τὴν λιαν εὐάρεστον, καὶ τοῦτο δὲν ἀρνούμεθα παντάπασιν.

Καθόλου μὲν τὸ βιβλίον ἐπινοῦμεν, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ὅσα ὁ συγγραφεὺς, θεράπων ὢν τοῦ Ἰπποκράτους, τὰς πρὸς ἀνεὺν στήμας δαπανᾷ εἰς τοιαῦτα ἔργα, ἀδυνατοῦμεν δ' ὁμοῦ νὰ μὴ ἀποδοκιμάσωμεν τὴν τάξιν πρὸς τὸ θέτειν ὄρους δυστυχῶς ἀτυχῆς. Ὅτω λ. γ. λέγει μουσικὸν γραμμίδῳ (portée) τὸ συγγότατον παρὰ παλαιῶς μουσικῶν διάγραμμα, πηγῶν ὀργάνων (:) (sourdines) καὶ ἄλλα τινὰ συχθέντα.

Ἄλλα περὶ τούτων ἐκτενῆς γενήσεται λόγος ἐν παρασκευαζομένῳ συγγράμματι περὶ ὄρον, ὀρομάτων κλπ. τῆς νεωτέρας μουσικῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν παλαιάν. Καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐξαίρετου περὶ Ἀρμονίας (γρ. Ἀρμονικῆς) βιβλίου κ. Διον. Ροδόθετος εἰς ἀτεχνολογίας περιπέσειν ὄρους καὶ δυσκόλους, ἀν μὴ ἐπιμῶν οὐδαμῶς, θὰ δυνήθη τις ἀποπλῆν τὸ βιβλίον τῶν τοιούτων πλημμυριῶν. Ἐχει δίκαιον ἴσως αὐτὸς τε καὶ οἱ ἄλλοι, διότι οὐδὲν περὶ τούτων ἔγγραψεν μέχρι σήμερον ἐλληνιστῆ. Τελευταῖντες λοιπὸν τὸν λόγον, παρότρυνόμενοι τῶν συγγραφεῶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀρχαῖον ὑπ' αὐτοῦ ἔργον, βέβαιος ὢν ὅτι θαποδῆ ὠφελιμώτατος πρὸς τὸ τυφλὸν παρ' ἡμῖν μουσικὸν αἶσθημα.

ΘΕΜ. ΠΟΥΚΡΑΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ὁ ἀντίχρος ἀπᾶς ἑρ. 1, δις 1,50. Διὰ πλείοτερας καταχωρήσεις κατ' ἀποκοπήν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

(119) Le Tunisie Française. Ludovic de Campour. Παρίσιος. Στ. 16. Σελ. 240. ἔκδοτος Ch. Bayle.

(120) Ὁργανισμὸς τοῦ Ἐσχολίου τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν καὶ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων αὐτοῦ κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1887—1888. Ἐκ τῆς Ἐθν. Τυπογραφ. Ἀθήνας, στ. 8, σελ. 74.

(121) Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, τευχὸς Ἰσὸν Θάνοσ Βλ. ἕκασ, ὑπὸ Παύλου Καλλιγᾶ. Ἐκδοτῆς Γουλιέλμος Μπέρτ.

Corpus Juris, Civilis κατὰ μετὰφρασιν Ἑλλ. ἀνακοπῶν, Πανδύεται τῷ Β'. Ἐκδοτῆς Ἀν. Κωνσταντινίδης.

Ἀγγέλλοντι

Θυμῆλ, θεατρικὸν περιοδικόν, ἦτοι συλλογὴ ἐκλεκτῶν τραγωδιῶν, δράματων καὶ κωμῳδιῶν, κατὰ δεκαπενθήμερον ἐκδιδόμενον, ὑπὸ Ν. Ι. Καροβίτη καὶ διευθύνόμενον ὑπὸ Ν. Ι. Λαζαράκη.

Καμίλλου Φλαμπαρόνου Ο ΘΕΟΣ ΕΝ Τῇ ΦΥΣΕΙ (Μετέφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἰ. Π. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΖΑΡΚΟΥ Πωλεῖται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

Ἐξεδόθη καὶ εὐρήται ἐν τῷ Πραγματῶ τῆς Ἑβδομάδος καὶ παρ' τῆ Βιβλιοπωλείᾳ Βλ. Μπερτ τιμώμενον Ἀρχαίχθ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΧΗΜΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΕΝ ΜΕΘΑΝΩ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ Μετὰ τριῶν Πινάκων.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ Γραμμὴ Πειραιῶς-Κορίνθου-Αθηνῶν-Πατρῶν Ἀμαξ. 1 Ἀμαξ. 3 Ἀμαξ. 33 Ταχιστα Κονή Κοιτῆ Ἐκ Πειραιῶς Ἀμαξ. 7.25 π. μ. 11. π. μ. 4. π. μ. Ἀθηνῶν 8. 11.35 4.35 4.35 π. μ. Κορίνθου 11.18 3.10 8.45 π. μ. Ἀθηνῶν 11.35 3.35 8.45 π. μ. Πάτρας 2.14 π. μ. 7.28 π. μ. Ἀμαξ. 2 Ἀμαξ. 4 Ἀμαξ. 32 Ταχιστα Κονή Κοιτῆ Ἐκ Πατρῶν 7 π. μ. 10.45 π. μ. Ἀθηνῶν 8.28 12.30 π. μ. Κορίνθου 11.35 3.35 8. π. μ. Ἀθηνῶν 3.25 8.45 12.30 π. μ. Πειραιᾶ 3.40 8.58 12.45 π. μ.

Ἐξεδόθη καὶ εὐρήται ἐν τῷ Πραγματῶ τῆς Ἑβδομάδος καὶ παρ' τῆ Βιβλιοπωλείᾳ Βλ. Μπερτ τιμώμενον Ἀρχαίχθ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΧΗΜΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΕΝ ΜΕΘΑΝΩ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ Μετὰ τριῶν Πινάκων.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΑ. Πλατεία ΚΕ' Μαρτίου, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν Διεκθύντησ Ἰωάννης Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ καὶ πωλεῖται λεπτ. 15. Παιδεία φύλλα λεπτ. 20. ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ἐν Ἑλλάδι δραχμαὶ 10. Ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράσκει χρυσά 12.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

90 ΠΙΝΑΚΕΣ ΚΕΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΦΥΣΙΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Α' ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ - Β' ΠΤΗΝΑ Γ' ΕΡΠΕΤΑ, ΙΧΘΥΣ, ΜΑΛΑΚΙΑ, ΕΝΤΟΜΑ, ΕΚΔΗΚΕΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΤΑ

Μετ' ἐπισημηματικῶν κειμένων κατὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ

DR. G. H. DE SCHUBERT

ΓΠΟ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

Ἐργητοῦ τῆς Ζωολογίας ἐν τῇ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

Τιμώμεται δεδεμένον Ἀρ. 23

Τὸ εἰκονογραφημένον τοῦτο ἔργον περιέχει τὰ ζῷα κατ' εἶδη διηρημένα, βιοῦντα ἐν τῇ φύσει κατὰ τὸν ἰδιόμοτον ἐκάστου αὐτῶν χαρακτήρα. Τὸ ἀναλαβὸν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου καλλιτεχνικὸν κατὰστημα κατέβαλε κατὰ τὴν διακρίμειν πᾶσαν φροντίδα, οὕτως ὥστε πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ἀπεικόνισιν καὶ τὸν πιστὸν χρωματισμὸν ΟΥΔΕΝ ἘΠΕΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΒΑΗΘΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ, καὶ διὰ τούτου εἶνε τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπαραίτητον διδακτικὸν βιβλίον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

Ἐπειδὴ τῷ ὄντι εὐτυχὲν ἔργον ἐν τῷ βραχεῖ χρόνῳ τῆσιν κατεπληρωτικῆς διαδόσεως καὶ τόσοῦ φιλοῦς προσεκτικῶσ ἐνεκα τῆς ποικιλίας αὐτοῦ ἀξίας, ἣν οὐδὲ κατὰ προσέγγισιν ἄλλα ὅμοια ἔργα ἔλαβον μέχρι τοῦδε, ὅσον ἡ ἱστορία τῶν ζῶων τοῦ SCHUBERT. Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου, συγκρινομένη πρὸς τὴν λαμπρὰν διακόσμειν αὐτοῦ, εἶνε ἐπιτικὴ πάσῃ οἰκονομίᾳ καὶ σχολῇ.

Ὁ ἐκδοτῆς ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΚ

Διευθύνσεις

- ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΒΙΣΒΙΖΗΣ, δημογράφος, ὁδ. Ἀδριανῶν 57. ΛΕΩΝ ΟΛΜΙΕ, κατ' ἄρ. Γαλλικ. ὁπισθεν Θεάτρον Ἀθ. Γ' ΠΑΜΗΑΝΟΣ ὁδοντοίατρος, Ὅδ. Πατησίων 3. ΑΔΕΛΦ. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΙ ἔμποροι, Ὅδ. Εὐαγγελ. ΕΔΑΗΝ ΠΑΛΕΚΤΡ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ, Ὅδ. Φιλαδέλφων 22. ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΚ βιβλιοπώλης, ἐκδοτῆς, Ὅδ. Ἐρμού ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΗΣ ἰατρός, γυναικολόγος, Ἀρχ. ὁδ. Περ. Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ δημογράφος, Ὅδ. Εὐριπίδου 41. Μ. ΑΡΝΙΩΤΗΣ βιβλιοπώλης, ὁπισθεν Χρυσοσπηλαίου. Γ. ΠΑΥΤΣ ἑθολογράφος, ὁδὸς Ἀγ. Μάρκου

Table with 3 columns: Ημερομηνία, Ημέρα, Ημερολόγιον. Contains dates from Oct 15 to 21 and corresponding events.

Ανατολή 6.11". Δύσις 5.18". Μέγεθος ημέρας 11.7"

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οκτωβρίου 3. Ο Διονύσιος ἦν Ἀθηναῖος τῆν πετρίδα, ἀνὴρ ἑλλόγιμος καὶ βουλευτὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ἐξ οὗ καὶ Ἀρεοπαγίτης. Τῷ 50 ἔτει μ. Χ., ὅτε ὁ Παῦλος ἐκήρυξεν ἐν Ἀθῆναις πρὸς ἀναστῶν Θεῶν, ἠσπάζθη πρῶτος τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἐγένετο Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὡς μὲν τινες λέγουσι, πρῶτος, ὡς ἄλλοι δέ, δεύτερος, μετὰ τὸν Ἰερόθεον, ὃν ὁ Διονύσιος καλεῖ φίλον θεοῦ καὶ διδάσκαλον αὐτοῦ ἐν τοῖς συγγράμμασι του, ὧν τινὰ διεσώθησαν. Ἐτελεύτησε δὲ μαρτυρικῶς ἐν Ἀθῆναις περὶ τὸ 96 ἔτος.

Οκτωβρίου 5. Ὁ Ἅγιος πικτὴρ Ἰερόθεος, οὐρανιώτῳ μνημονεύομεν, ὡς γνωμοδοτοῦσιν οἱ Συνεξαρισταί, ἦν Ἀθηναῖος, βουλευτὴς δὲ καὶ οὗτος ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ. Εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἐκατηχῆθη ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἐπισκοπὸν τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Ἰερόθεος, ὡς λέγεται, ἐμυσταγωγῆσε τελειότερον εἰς τὰ περὶ Χριστοῦ τὸν Διονύσιον, ὅστις τὰς συνοπτικὰς καὶ κειφαλαῖώδεις ἐκείνου διδασκαλίας ἀνέπτυξε σαφέστερον καὶ ἐκρινέστερον. Ὡς δὲ ἡ παράδοσις φέρει, πικραυρέθη καὶ οὗτος εἰς τὴν Κοίτησιν τῆς Θεοτόκου, μετανεχθεὶς διὰ νεφέλης εἰς Γεθσημανήν.

Οκτωβρίου 6. Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς (=Διδυμος) ἦν εἰς ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Κυρίου, Γαλιλαῖος τὴν πατρίδα. Κηρύχας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς Πάρθους, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Μήδους, ἐτελεύτησε μαρτυρικῶς ἐν τῇ πόλει Μελαποῦρ τῆς Ἰνδικῆς, ἥτις καὶ Ἅγιος Θωμᾶς καλεῖται μέχρι τῆς σήμερον. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην κυρίως τελεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου, ἐνῶ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν, τὴν λεγομένην Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητῶν ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου, ὅστις ἔπεισε τὸν μέχρι τότε ἀπιστοῦντα εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶν διὰ τῆς ψηλαφῆσεως.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Διωρίσθη γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Συμῳνι ὁ πρῶτος γραμματεὺς πρεσβείας καὶ συμβούλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλληνικῆς πρεσβείας κ. Γεωρ. Αργυροπούλου. — Διὰ Β. Διατάγματος συνετέθησαν τέσσαρα κακουργηδικαὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ἐρεταίου Πατρῶν, ὧν ἑξοαὶ ὠρίσθησαν αἱ Πάτραι, τὸ Μεσολόγγιον, ἡ Ζάκυνθος καὶ ἡ Λευκάδα. — Διὰ Β. Διατάγματος εἰς τὸ ἐνταῦθα πρακτικὸν Δύκειον προτετέθη καὶ μία ἐπι ἀνωτέρω τάξις, εἰς ἣν γίνονται θεκτοὶ καὶ τελειοφοῖτοι γυμνασίων.

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἐντὸς τῆς προσηγοῦς ἐδομαδος ἀρικνεῖται ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια. — Ἀρικετο ὁ ἐνταῦθα νέος πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρουγγαρίας κ. Κορζέκ. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐπιτελικῶν διωρίσεν ἐπιτροπεῖαν, εἰς ἣν ἀνήκετο τῆν ἐξέτασιν τοῦ ἀνεγειρομένου θεάτρου, ἐγερθεῖσιν ὑπονοσῶν, ὅτι τοῦτο δὲν οἰκοδομεῖται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ συμβολαίου. — Αἱ εορταί, ὅς ἐπρόκειτο νὰ τελέτῃ τὸ Πολυτεχνεῖον ἐπὶ τῇ

πεντηκοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συστάσεώς του, ἀνεβλήθησαν καὶ τελεσθῆσονται βραδύτερον. — Ἡμεῶς πρὸς ἐκλογὴν δημάρχου τοῦ δήμου Ἀθηναίων ὠρίσθη ἡ 22 Νομβρίου ε. ε. — Εἰς Ζάκυνθον κατέπλευσεν ἀτιμόπλοιοι τῆς Ἀνατολικῆς Τηλεγραφικῆς Ἐταιρείας, ἕνα καταύσῃ τὸ ἀπὸ Ζακύνθου μέχρι Μελετικῆς καλώδιον, ὅπερ θέλει συνδεθῆ καὶ ἐντεῦθεν οὕτω ἀνοίγεται νέα τηλεγραφικὴ ὁδὸς πρὸς τὰν Ἀγγλίαν ἐντεῦθεν, ἥτις θέλει εὐκολύνει πολὺ τὸ ἐλληνικὸν ἐμπόριον. — Ὁ ἐν Λαυρεῖῳ προξενικὸς πράκτωρ τῆς Γαλλίας ἀπελύθη τῆς θέσεώς του, διότι ὑπεδέξατο φιλοξενῶν τὸν ἐπισκεψάμενον τὰ μεταλλουργεῖα Λαυρεῖου πρίγκηπ τῆς Αὐρηλίας. — Τὸ παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ὄρος Τσιμοβοῦρι, τὸ ὅποιον εἶνε παραφυσὸς τοῦ Ἐλικῶνος, ἐνεκα τοῦ κατ' αὐτὰς συμβάντος σεισμοῦ, ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν. — Εἰς Κίρκουραν κατέπλευσε μοῖρα ἀγγλικῆς στόλου ἐξ ἑπτὰ πλοίων, ἧς διοικητὴς εἶνε ὁ δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου. — Προῦθες ὠρκίσθησαν ἐπὶ παρουσία τοῦ νομάρχου οἱ νέοι δημοτικοὶ κἀρεδροὶ καὶ συμβουλοὶ τοῦ δήμου Ἀθηναίων. Μέχρι δὲ τῆς ὀριστικῆς ἐκλογῆς τοῦ δημάρχου, θά δημαρχῆ ὁ ἀ' κἀρεδρος κ. Θ. Παπαλεξανδρῆς. — Αναμένεται ἐνταῦθα ὁ σὶρ Κάρολος Δίλκε, πρῶτον ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Γενομένης ἐκλογῆς τῶν νέων συγκλητικῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐξελέγησαν τοιοῦτοι οἱ καθηγηταὶ κκ. Θ. Ἀρεταῖος, Κ. Κοιστῆς, Ἡρ. Μητσόπουλος καὶ Δ. Σεμιτέλος. Οὗτοι δὲ μετὰ τοῦ πρυτάνεως κ. Αφεντούλη, τῶν ἀντιπρυτάνεως κ. Καραμήτσα καὶ τῶν κοσμητῶν τῶν Σχολῶν κκ. Θεοφανοπούλου, Μακκῆ, Κοκκίδου καὶ Δαμαλᾶ, ἠἀποτελεσάτω τὴν σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὸ ἀρξάμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος. — Ἡ Κυβέρνησις παρατηρεῖ ἕνα ὑποβᾶλη εἰς τὴν κύρωσιν τῆς Βουλῆς πολλὰ νομοσχέδια, δι' ὧν μεταρρυθμίζονται τὰ τῆς καθ' ὅλου ἐκπαιδεύσεως. — Ἐκ τῶν ὑποστασῶν διδασκαλικῆς ἐξετάσεως τελειοῦσιν μαθητῶν τοῦ Ἀρκαδίου, 31 νεανίδες ἔλαβον δίπλωμα πρωτοβάθμιου διδασκαλίας, 34 δευτεροβάθμιου καὶ 15 τριτοβάθμιου.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ Κ.Α.Π.

Ἡυδοκίμησε κάλλιττα ἐν Θεσσαλίᾳ ἡ καλλιέργεια τῆς ὄρυζης. Ἐφέτος ἐκαλλιεργήθη τοιαύτη ἐν τοῖς κτήμασι τοῦ κ. Χρηστάκη Ζωγράφου. Ἐπολογίζεται δὲ εἰς 400 γιλ. ὀκάδων ἡ παραχθησομένη ὄρυζα. — Μεταξὺ τῶν Κυβερνήσεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Γαλλίας ἤρξαντο νέαι διαπραγματεύσεις περὶ συνομολογήσεως ἐμπορικῆς συνθήκης. — Καθ' ἃ λέγεται ἡυδοκίμησε σταριδοφυτεῖα τις παρὰ τὸν Τύρναχον τῆς Θεσσαλίας, ἧς δὲ κύριος αὐτῆς σκοπεῖ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὴν φυτεῖαν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ὁ σὺν αὐτῷ ἐπαναλαμβάνονται αἱ ἐν Ὁρωπῷ ἀνακαταρτί, ἐνθα ἀνεκαλύθη μέχρι τοῦδε τὸ μνητεῖον τοῦ Ἀμφικράου καὶ ἀρχαῖαι τῆς στοῦ. — Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀπεφάσισε ν' ἀναστρώσῃ τὸν ἐν Χαίρωνεῖα ἀποκειμένον εἰς συντρίμματ' ἑλόντα, ὃν εἶχεν στίσει ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἱεροῦ λόγου οἱ Θεῆται, ὅτε κατετρόπωσε τοὺς Ἑλληνας καὶ ὑπεδούλωσε τὴν Ἑλλάδα ὁ Φίλιππος, καὶ ὃν εἶχεν ἀνεῦρει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἀργαιολογικὴ ἑταιρεία. — Ἐπίσης προσηγοῖς ἐπαναλαμβάνονται αἱ ἐν Μυκῆναις ἀνακαταρτί.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν Βουλγαρία ἐκλογῶν ἐγούσιν ὧς ἐξῆς: Ἐξελέγησαν 252 ὑπουργικοὶ, 25 Ζαγκωρισταὶ καὶ περὶ τοὺς 25 ὁπαδοὺς τοῦ Ροδοσλάωφ. — Κατὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας ἡ μεταξὺ Γερμανίας Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας συμμαχία ἀνεγενεῖσθαι διὰ μιαν πενταετίαν, ἡ δὲ Ἰταλία ἐπεφυλάξατο εαυτῇ τὸ δικαίωμα νὰ τηρήσῃ ἀπὸλυτον οὐδετερότητα ἐν περιπτώσει γαλλογερμανικοῦ πολέμου. — Τὸ Ἰταλικὸν Κοινοβούλιον συνεκλήθη διὰ τὴν 16 Νομβρίου (ν.). — Ὁ στρατηγὸς Καλοφρές, ὑπαρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργείου τῆς Γαλλίας, ἐπαύθη ἐκ τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἐφυλακίσθη, κατηγορούμενός ἐπὶ ἐμπορείᾳ πικρασῆμων. — Ἀσθενούντος βαρέως τοῦ Σουλτάνου τοῦ Μαρόκου καὶ ἀπειλούμενης στάσεως ἐν τῇ βαρβάρῳ ἐκείνῃ ἡγεμονίᾳ, αἱ Δυνάμεις πῆσαι ἀπέστειλαν πλοῖα πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ὑπὸ κῶν αὐτῶν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κ. Μ. Π. Κερασσοῦντα. Ἐθεωρήθη καὶ ἔχει καλῶς. — Γ. Γ. Πακαλά, ἀλλὰ... μέτρια. Ἀναμένομεν καλύτερα καὶ ἄλλης ὑποθέσεως. — Ὁ δὲ οὐ το πο νο ὄση. Θωμάσατε τὴν ἐγκράτειαν ἡμῶν. Οὐδ' ἐν λογοπαλίγγιον σὰς ἀπευθύνομεν. Ἴνα καταπραυνθῶσιν οἱ πόνοι τοῦ ὁδόντου — ὅπως δῆποτε — θέσατε ἐντὸς τοῦ ὠτός σας τεμάχια μικρὰ καρυδοῦ περιτετυλιμένα ἐν βιάδακ. Καὶ παραστικά. — Θ ρ ὁ σ φ. Ἡ πρόθεσιν μακρὰ. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη μακροτέρα. α' Ὁ Κούλας τοῦ Κιατίπογλου ἐκρημίσθη, ὡς ἐμάθομεν ἀκοῦσας τὰ ψέφματα τοῦ ὁμανηκοῦ φίλου Π. — Π. Σ. Ρ. αὐτὸ ὄν Χαριδάταν. Δημοσιεύθησθαι εἰς τὸ ἐπόμενον. Γ. ε. ν. Ἐκ τῆς ὄρυζης κατεσκευάζονται διάφορα ποτά, ὧν τὰ γνωστότερα ἡ βακὴ τῶν Τούρκων (ἀρ ρ ἄ κ) καὶ ὁ ὕθος τῶν Κινέζων (τακί). Ὡς πρὸς τὴν ποῦ ὄ ρ α ν τ ῆ ς ὄ ρ ὄ ζ η ς, ἀστοχολόγος χρηματικῆς ἐργασίας ποτε ὁρακίβουμος, ὅτι τὸ μόνον συστατικόν, ὅπερ λείπει ἐξ αὐτῆς, εἶνε ἡ... ὄρυζα. — Πο ρ ὶ ὠ τ η. Εὐχαριστοῦμεν καὶ θὰ σὰς ἀνημονώσωμεν τὰς ἐπιδοκίμασας ὑμῶν. — Γ. Π. Α. Ν. ἄ ε. ν. Ἐλήθησαν. Ἐθαριστοῦμεν. — Γ. Π. Μ. Ἀλ εὐ ἀ ν δ ρ ε ἰ α ν. Στέλλονται. Ν. Κ. Π. Τριπόλων. Ἐπίσης διὰ β' φορᾶν. κ. Κ. Νικολάωφ. Δὲν ἐλάβομεν. Προτιμότερον νὰ διατάξῃτε νὰ μεταρῆσῃ ἐδῶ. Τὰ ἄρτινα ῥοζέλια μόλις τὰ ἐξαργυροῦμεν πρὸς ἀρχ. 1.20. — Φ. Ἰ. ὁ ρ ἄ δ ε τ. Π ε ἰ ρ ἰ τ ἄ. Θέσις δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ὁδηγεῖ πρὸς μελέτην βεβαίως. — Κ. Π. Ὁ δ ἦ σ ὄ ν. Ὁδὲν ἐλάβομεν. Περὶ τῆς διατριβῆς δυντοχ ὡς δὲν ἠδυνήθημεν, καίτοι διὰ τῆς ἀλλοῦ ἐπέθετα προθυμώτατοι. — Κ. Μ. Ἡμεῖς ἀπαδαὶ καὶ θαυμαστά του δὲν εἰμεθα, ἀλλ' ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ προσφθιστικὸς τοῖς πᾶσι συγγραφεῖς τῶν Κατὰ Παῦλον καὶ Βαργινίαν, ἔχεται τῆς ἰδιότητῆς του λέγων ὅτι: «Τὸ σκόροδον οὗτονος ἡ ὄση τὸσον εἶνε μισητὴ παρὰ ταῖς κυρίας εἶνε ἴσως τὸ μόνον ἀντιφάρμακον κατὰ τὸν βασιζόντων αὐτὰς νευρικών... τί νὰ εἰπόμεν καὶ ἡμεῖς; Τὰ συνιστώμεν. Βράχῳ. Προκαλεῖτε τὴν προσοχὴν διὰ τῶν ἀπαντήσεων, ἅς ἔχετε. Τὸ κῶμα δὲν δύνεται νὰ σὰς περιβάλῃ, ἕνα σὰς κρύψῃ. — Τ. Α. Κων] τοῦ. Σὰς εὐχαριστεῖ διὰ τὰς φιλοφροσῆνας. — Π. ε. ρ. α. ὄ τ η. Ἰπάρχουν ἀντίδοκα κατὰ τῆς δηλητηρίασεως διὰ τοῦ φασφῶρου τῶν πυρετῶν εἶνε δὲ ταῦτα ἡ ἐμετικὴ τριξ, ταχέως διδομένη, καὶ τὸ τερεινθελαιον (νέφτι). Καὶ σὰς συγχάρομεν, ἀν εἰσθε τὸσον πρόνιμος, θέσατε ἀκοπῶντες νὰ δηλητηριασθῆτε... θέσατε πρόχειρον καὶ τὸ ἀντίδοτον.